

သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်း

နတ်ရွယ်

A CANDLE FOR THE DEAD

mgyc.com

သောင်းနှင်
လက်ထပ်ကျမ်း
နတ်ရွယ်

NN0037

2,800.00 KS

သေမင်းနှင့်လက်တစ်ကမ်း နတ်နွယ်

စာမျက်နှာ ၂၀၄ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - အိဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ မေလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၈ သူရိယစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မှ

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၂၊ အဝတက္ကသိုလ်စာအုပ်တိုက်)

ရောင်းစျေး ၂ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

သေမင်းနှင့်
 လက်တစ်ကမ်း
 A CANDLE FOR
 THE DEAD
 နတ်နွယ်
 မြန်မာပြန်

စာတိုက်ကြီး ၂၀၁၅

(၁)

ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် ထိစပ်ရာဖြစ်သော ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်
ကမ်းပါးထိပ်တစ်ခုတွင် ဗန်ဗရူး ရပ်နားသည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်
သူထိုင်နေပြီး ဆေးတံနှင့် ဆေးတံသောက်ဆေးအိတ်တို့ကို ထုတ်ယူလိုက်
သည်။

သူသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အရွယ်ရှိပြီး အရပ်
အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်သည်။
နားထင်နှစ်ဖက်တွင် ဆံပင်များ ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ရဲဝန်ထမ်း
တစ်ဦးအဖြစ် အနှစ်အစိတ်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှလုံးရည် လက်ရုံး
ရည် ပြည့်ဝမှုတို့ကို သူ၏ မျက်လုံးပြာပြာများတွင် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ခဏအကြာတွင် သူ့အနီးသို့ ရဲကြပ်ကြီး ဒွိုင်းယား ရောက်ရှိလာပြီး
မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ အသက်ရှူမောနေသည်။

“ရဲကြပ်ကြီး ဒီလိုနေရာမျိုးကို မကြာမကြာ လာဖို့ကောင်းတယ်”

ဗန်ဗရူးကပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုသာ ခွင့်ပေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော်လာပါ့မယ်၊ ဖေဖော်

ဝါရီကတည်းက ကျွန်တော် တစ်ရက်မှမအားရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်နောက် ဆုံးအနားရခဲ့တဲ့နေ့ဟာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သမိုင်းတင်ရမယ့် နေ့ တစ်နေ့တောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဗန်ဗရူးက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်သည်။

“ရဲကြပ်ကြီး ဒီအလုပ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ဖို့မကောင်းဘူး”

အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု တုန်ဟည်းထွက်ပေါ်လာ သည်။ ရဲကြပ်ကြီး ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာသံလဲ”

“ကျောက်မိုင်းခွဲတာပါ”

“သောင်ကျတွေရဲ့ အလုပ်စခန်းလား”

ဒွိုင်းယားသည် ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်ကို လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်လိုက် သည်။ မျက်လုံးများကိုကျုံ့ကာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ လပေါင်းများစွာအတွင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနှင့် ဖြစ်သည်။ လတ်ဆတ်သော လေအေးသည် သူ့ကိုယ်မှ မြို့ပြအငွေ့အသက် များကို မောင်းဖယ်လျက်ရှိသည်။ ဤသို့ နေ့မျိုးတစ်နေ့တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ မ ကောင်းသတင်းကြီးလှသော အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုသို့ သွားရောက်ရန် အဘိုးကြီး စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းသည် ကြည်နူးဖွယ်ရာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သလို ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းအချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်တော့သည်။

သူ့အနေနှင့် အထူးသတင်းထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့သို့ရောက်ရှိခဲ့ သည့် နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်းတွင် တစ်ခုသတိပြုမိသည်ကတော့ ရဲမှူးကြီး ဒစ်ဗန်ဗရူးသည် အမှုကြီးများကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရာတွင် သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်တတ်သည်ဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

“တို့ သွားကြစို့”

ဗန်ဗရူးက ဆိုလိုက်သည်။

ဒွိုင်းယား လူးလဲကာထလိုက်သည်။ လက်ဝဲဘက်ချိုင့်ဝှမ်းထဲရှိ ချုံတစ် ချုံတွင် ငြိတွယ်သေဆုံးနေသော ဆိတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့်

“ဒီလိုနေရာ၊ ဒီလိုနေ့မျိုးတစ်နေ့မှာလည်း သေခြင်းသဘောကို တွေ့ရ တာပါပဲလား”

“ဘယ်နေရာသွားသွား သေခြင်းနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး”
ထို့နောက် ဗန်ဗရူးသည် ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ကြောကို ငေးမောကာ ကြည့်
လိုက်ပြီး

“နှင်းတွေဝေလာပြီဆိုရင် ဒီမြေတစ်ကြောဟာ အန္တရာယ်တောကြီးပဲ၊
လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေကုန် ဘယ်လောက်ပဲသွားသွား နောက်ဆုံးကျရင်
သူထွက်လာတဲ့ နေရာကိုပဲ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ”

“ဒီဖုန်းဆိုးမြေကနေ ဘယ်သူမှ လွတ်ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲပြော
ကြတယ် မဟုတ်လား”

ဒွိုင်းယား လှစ်ဟလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီသဘောပဲ၊ ဒီနယ်မြေရဲ့ သမိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်ပဲ
အစပျောက်သွားတာ တွေ့ရဖူးတယ်၊ အဲဒီလူဟာလည်း နွံအိုင်တစ်ခုထဲမှာ
မြုပ်သွားတာပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ အဲဒီနွံအိုင်တွေ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ
ကောင်းသလဲဆိုရင် သုံးတန်ကားကြီး တစ်စင်းကိုတောင် မျှီပစ်လိုက်နိုင်
တယ်”

“အကျဉ်းထောင် ဆောက်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုပဲပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ဒီထောင်ကို ဒီနေရာမှာဆောက်ခဲ့ကြတာပဲ”

ဗန်ဗရူးသည် အောက်ဘက်လမ်းကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် ဆိုက်ရပ်ထား
သော ကားပေါ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ဒွိုင်းယား နောက်မှလိုက်ပါသည်။
မြက်ဖုတ်ကြီးများ၊ ရွှံ့အိုင်များကို တိုက်မိနင်းမိပြီး သူ၏ဘွတ်ဖိနပ်အတွင်းသို့
ကြိုးပေါက်များမှနေ၍ ရေများစိမ့်ဝင်ကုန်တော့သည်။

ဒွိုင်းယား ကားဆီသို့ရောက်သောအခါ ဗန်ဗရူးသည် ကားပေါ်မှာ
ထိုင်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ သူလည်း ကားစတီယာရင်နောက်တွင် တက်ထိုင်လိုက်ပြီး
ကားစက်ကိုနှိုးကာ မောင်းထွက်ရတော့သည်။

သူသည် ပူအိုက်ပြီး မောဟိုက်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်များက စိုစွတ်
လျက်ရှိကြသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သို့သော်သူသည်
ဒေါသစိတ်ကို ကြိုးစားကာ မောင်းဖယ်လျက်ရှိသည်။

“မိုင်တစ်ရာခုနစ်ဆယ်ခရီး၊ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ စိုရွှံ့ပြီး ခြေမျက်
စိတွေနာနေပြီ၊ အဲဒီအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ဗန်ဗရူးက ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးပြာပြာများ အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ် စာသင်ကြီး”

ဒွိုင်းယား ပင့်သက်ချလိုက်သည်။ ဒစ်ဗန်ဗရူး၏ နာမည်ကြီးလှသော ဒေါသမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။ ဗန်ဗရူးသည် သူ၏ဆေးတံကိုသာ မီးထပ်ညှိလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဒွိုင်းယားမှာလည်း ကားကိုဂရုစိုက်ပြီး မောင်းရတော့သည်။ သိုးအုပ်၊ မြင်းအုပ်များက လမ်းကိုမဆင်မခြင် ဖြတ်ကူးတတ်ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ သူတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို အောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် တွေ့မြင်ရသည်။

ဖုန်းဆိုးမြေသည် အဝေးဆီတွင် ပြာမှိုင်းကာ မြင့်တက်သွားပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်သွားတော့သည်။ ကျောက်မှိုင်းထိပ်တွင် အလံနီကလေးတစ်ခုသည် လေပြည်တွင် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ခတ်လျက်ရှိသည်။

မှိုင်းခွဲသံသည် တောင်ယံတစ်ကြောတွင် မိုးချုန်းလိုက်ဘိသည့်အလား အဝေးဆီသို့ ပဲ့တင်တုန်ဟည်းသွားသည်။ ကျောက်နံရံကြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်သွားသောအခါ မီးခိုးဖြူဖြူများကလည်း ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်ကို လွှမ်းခြုံသွားတော့သည်။

ခရာမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အကျဉ်းသားများ အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာကြစဉ်တွင် လင့်ရီဗာကားတစ်စင်းသည် မြေလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာပြီး မြေကတုတ်အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားမောင်းလာသူသည် ဆံပင်အရောင်ဖျော့တော့ပြီး မျက်လုံးများပြာလဲ့နေသည်။ သူ့ကို မြင်ရသည်မှာ သူ့အသက်ထက် ပိုပြီးငယ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ဝတ်စုံကလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်သူလည်း အတော်ကြီး စိတ်မလုံဟန်ရှိသည်။ သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး

ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများတင်နေသော ထောင်ကျများကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

တာဝန်ကျအရာရှိ မာဗင်နီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့ရန် လျှောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင် လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒရိတ်၊ မောင်ရင့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီလား။”

“ရော်ဂင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ စာပါလာတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။”

ဒရိတ်သည် အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မာဗင်နီသည် စာရွက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် အောက်ဘက်ရှိချိုင့်ဝှမ်းငယ် တစ်ခုဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ရော်ဂင်ပဲ၊ မောင်ရင့် သွားတွေ ပေတော့”

ရော်ဂင်ဆိုသူသည် အင်္ကျီကျွတ်ကြီးဖြင့် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ အရပ်အမောင်းက အနည်းဆုံးခြောက်ပေနှင့် သုံးလက်မလောက် ရှိသည်။ ကျောက်ခွဲတူကြီး လွှဲမြောက်ပြီး ရိုက်ချလိုက်တိုင်း သူ၏ ကျောကုန်းမှ ကြွက်သားစိုင်ကြီးများသည် လုံး၍ လုံး၍ တက်လာကြသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ဧရာမ ဘီလူးကြီးပါလား။”

ဒရိတ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

မာဗင်နီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး.....

“ဒီကိုရောက်လာတဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှ ဝလာတယ်လို့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှောင်ရော်ဂင်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ဓာတ်ရော မာတာထက်ပိုပြီး မာလာတယ်၊ အလေးချိန်တွေ တိုးလာတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာတော့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဘယ်သူမှ ပါမလာဘူး။”

“မလိုပါဘူး၊ သူက ဘယ်နေ့လွတ်မလဲဆိုပြီး လွတ်ရက်ကိုစောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကိုတွေ့ချင်တာဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒရိတ် အောက်ဘက်သို့ဆင်းသွားသည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသဖြင့်

ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ရှိသော ရှောင်ရော်ဂင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ ဝဲဘက်ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ကျည်ဆန်ထိမှန်ထားသော အမာရွတ်ကြီးမှာလည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

ဒရိတ်သည် ရော်ဂင်နှင့် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရော်ဂင် မော့ကြည့်သည်။ မေးချွန်ချွန်နှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်တို့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးတိုတိုများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျောက်တုံးပေါ်က ချောင်းရေလို ဖြူရော်နေသည်။ သို့မဟုတ် ဆောင်းဦးပေါက် နေ့တစ်နေ့၏ မြူမှုန်များလိုဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာအတွင်းသဘောကို ဖော်ပြခြင်း မရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်မှုများကို သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားသည့်အလားဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက စစ်သားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။ ပညာရှိတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်သည် ကား သေချာသည်။

“ရှောင်ရော်ဂင်လား”

ဒရိတ်မေးလိုက်သည်။

လူဘီလူးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူ၏လေသံတွင် ခယဝယသဘော အရိပ်အမြွက်လောက်မျှ မပါရှိသဖြင့် ဒရိတ်သည် အထက်အရာရှိတစ်ဦး၏ စစ်မေးခြင်းကို ခံနေရသော လူသစ်ကလေးတစ်ဦးပမာ ရှိနေတော့သည်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးက စကားပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

ရော်ဂင်သည် သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို အနီးတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးမှ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခေါင်းမှဆွဲဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒရိတ်၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ကျောက်ခွဲတူကြီးကို သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် သက်သောင့်သက်သာပင် ကိုင်ဆောင်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် တူကြီးကို တာဝန်ကျအရာရှိအနီးတွင် ချထားလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်”

မာဗင်နီက သူ့ပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး

“ဘုရားသခင်နှင့်အတူ သွားပေတော့ရှောင်”

သူကအိုင်းရစ်လို ပြောလိုက်သည်။

ရော်ဂင်သည် တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး လင့်ရီဗာကားဆီသို့ ခပ်သုတ် သုတ်လေးလျှောက်သွားသည်။ ဒရိတ်သည် သူ၏ နောက် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း အကွာမှ လိုက်ပါသွားသည်။ ထရပ်ကားပေါ်သို့ ကျောက်တုံးများတင်နေ သော ထောင်ကျတစ်စုကို သူ့တို့ဖြတ်သွားသောအခါ ထောင်ကျတစ်ယောက် က ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“အိုင်းရစ်ကြီး ကံကောင်းပါစေ”

ရော်ဂင်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက် လိုက်သည်။

ဒရိတ်လည်း စတီယာရင်နောက်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကိုလျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။

အိုင်းရစ်ကြီးသည် သူ၏အကျင့်အတိုင်း စီးကရက်ကို ဖြည်းဆေးစွာ ရှိုက်ဖွာနေရင်း ဖုန်းဆိုးပြင်ကြီးကို ငေးမောလျက်ရှိသည်။

ဒရိတ်သည် သူ့ကို နှစ်ခါလောက်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့ပြောကြတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မကြာခင်လွတ်တော့ မယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်နေတယ်တဲ့”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းမျှော်လင့်နေနိုင်တာပဲ”

“ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ခုနစ်နှစ်”

ဒရိတ်သည် ခုနစ်နှစ်ဆိုသော နှစ်များကို စဉ်းစားမိသည်။ ဖုန်းဆိုးမြေ ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော မိုးသက်လေပြင်း၊ နှင်းမြူတွေ ပိတ်ဖုံးနေ သော မနက်ခင်းများ၊ နှစ်ရက်နှင့်တစ်ပိုင်းလောက်သာ ရှည်ကြာသော နွေရက် များ၊ အကြင်နာကင်းမဲ့သော ဆောင်းရက်များ။

ထို့နောက် သူသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကာကြည့်နေသည်။ နောက်ထပ်စကား မပြောလိုတော့သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

* * *

“မကောင်းဆုံးမှတ်တမ်းတစ်ခုပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ရဲမှူးကြီးကို ပြောစရာ အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဒီတစ်ခါတော့ ထောင်ကလွတ် သွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကို မြင်ရပြီလို့ ထင်နေကြတာ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ အမှုတွဲကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး”

ဗန်ဗရူးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နောက် ဆယ်လဆိုရင် ကျုပ် အငြိမ်းစားယူပြီ” ထောင်ပိုင်ကြီး ထိုင်ရာ မှထလိုက်သည်။ “နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် သူ့ရောက်လာလိမ့် မယ်။ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာကလေး တစ်ခုနှစ်ခုရှိနေလို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ ကြဦး၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် အပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသောအခါ ဒွိုင်းယားသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေရာမှ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရော်ဂင်အကြောင်း ကျွန်တော်ဘာမှသိပ်မသိဘူး၊ သူက ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မဝင်ခင်ကပဲ အိုင်အာရ်အေမှာ အကောင်ကြီးကြီး တစ်ယောက်လား”

“အမှန်ပဲပေါ့၊ အင်္ဂလန်နဲ့ အိုင်ယာလန် မြောက်ပိုင်းထောင်တွေက အကျဉ်းသားတွေကို လွတ်အောင်ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ ၅၆ခုနှစ်က ထောင် ၁၀နှစ်ကျခွဲ တယ်၊ ၅၅ခုနှစ်တုန်းက နာမည်ကျော်ပီတာဟတ် ထောင်ဖောက်မှုကြီးကို မှတ်မိသေးလား၊ ကွန်မန်ဒို တပ်သားတွေ ပုံစံမျိုးနဲ့ ညဘက်မှာ ထောင်နံရံကို ကျော်ဝင်ပြီး အကျဉ်းသားသုံးယောက်ကို သယ်ထုတ်သွားတယ်၊ အားလုံး လွတ်သွားကြတယ်”

“အဲဒီကိစ္စမှာ သူပါသလား”

“သူခေါင်းဆောင်တာပဲ” ဗန်ဗရူးက အမှုတွဲကို လှန်ရင်း

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဒီထဲမှာအားလုံးရှိတယ်၊ သူဟာ စောစောပိုင်း တုန်းက တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ ဂျာမနီမှာ နေတာများတယ်၊ သူ့အဖေက အိုင်းရစ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ၊ အိုင်ယာလန်မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်မှာ သူ ဒဏ်ရာရပြီး အဖမ်းခံရတုန်းက သူဟာ ဒဗ္ဗလင်ထရီနီတီကောလိပ်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါ စစ်ဖြစ်ခင်တုန်းကပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက သူဘာဖြစ်သလဲ”

“ထောင်ခုနစ်နှစ်ကျတယ်၊ ၁၉၄၁ခုနှစ်မှာ အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့က မေတ္တာရပ်ခံလို့ သူ့ကိုလွှတ်ပေးခဲ့ရတာပဲ၊ ပြင်သစ်စကားနဲ့ ဂျာမန်စကားကို သူကောင်းကောင်းတတ်တဲ့အတွက်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းက အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ မှာ ကိုယ်တာဝန်ယူနေရတယ်၊ သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း သင်တန်းတွေပေးပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲကို လေထီးနဲ့ဆင်းခိုင်းတယ်၊ ဗိုးတောင်တန်းက ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးသမားတွေကို စည်းရုံးဖို့ပဲ၊ အဲဒီမှာသူ့အများကြီးလုပ်ခဲ့တယ်၊ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိပဲ၊ စစ်ကြီးပြီးတော့မှ တပ်ထဲကသူထွက်သွားတယ်”

“အဲဒီနောက်သူ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့အလုပ်ဟောင်းတွေ ပြန်လုပ်တာပေါ့၊ ၁၉၄၇ခုမှာ အဲလဖတ်မှာ ထောင်ငါးနှစ်ကျတယ်၊ စစ်အတွင်းက သူ့ရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေအရ သူ့ကို သက်သက်ညာညာ အပြစ်ပေးလိုက်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး၊ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ သူ ထောင်ဖောက် ထွက်ပြေးသွားတယ်”

ဗန်ဗရူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့ အလုပ်ကတော့ သူ့ရဲ့လေ့တစ်ခုပဲ၊ ၅၆ခုနှစ်မှာ ပတ်ကဟတ်ကနေ လွတ်ပြေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်ကနေ ထွက်မသွား နိုင်ခဲ့ဘူး၊ နောက်နှစ်မှာ ပီတာဟတ်ကို ဖောက်ထွက်သွားတာပဲ၊ ဖုန်းဆိုးမြေထဲ မှာ သုံးရက်လုံးလုံး ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ခွေးတွေက သူ့ကိုတွေ့သွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုဒီကို ပို့လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာကတော့ လုံခြုံမှု အကောင်းဆုံးပဲ၊ ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဗန်ဗရူး ဆေးတံကိုဆေးထည့်ပြန်သည်။ “ဒီအမှုတွဲကို မင်းဖတ် ကြည့်လို့ရှိရင် နောက်ဘက်မှာ အထူးလျှို့ဝှက်တဲ့မှတ်ချက် တစ်ခုရှိတယ်၊ မင်းကြီးက ဒီကိစ္စကို အသာကလေးအုပ်ထားချင်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လရဲ့ အရုဏ်တက်တစ်ခုမှာ ထောင်အရာရှိတွေနေတဲ့ အိမ် တွေရဲ့ နောက်ဘက်ကွက်လပ်ထဲမှာ ရှောင်ရော်ဂင်ကို ဖမ်းမိကြတယ်”

ဒွိုင်းယား မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“အဲဒီနေရာက ထောင်တံတိုင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ မဟုတ်လား”

ဗန်ဗရူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ထောင်မှူးကြီးဟာ အရာရှိတစ်ယောက်အိမ်မှာ သန်းခေါင်ကျော်မိုးလင်းပိုင်းအထိ ဖဲကစားနေခဲ့တယ်။ သူနဲ့သူ့အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး အိမ်အပြန်မှာ ခွေးကြီးက ရော်ဂင်ရဲ့ရနံ့ကို ရသွားတာပဲ”

“သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ကိုရောက်သလဲ”

“အဲဒါကို သူမပြောဘူး။ မင်းကြီးက ဒီကိစ္စကို သတင်းစာတွေထဲမှာ မပါစေချင်တော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးကို အထူးလျှို့ဝှက်ပြီးလုပ်တယ်။ ကားတစ်စီးစီးပေါ်မှာ သူပုန်းပြီးပါသွားတာဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။”

“အဲဒီအချိန် မနက်အစောကြီးမှာလား”

“အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမှ လက်မခံပါဘူး။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ့ကို အထူးလုံခြုံရေးလုပ်ထားကြတယ်။ သူက မလိုတဲ့အကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပြောတယ်။ သူ့နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်မပြေးတော့ဘူးလို့ဆိုတယ်။ ထောင်ထဲကအပြင်ရောက်ဖို့လွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဝေးတစ်နေရာကို လွတ်မြောက်သွားဖို့က မလွယ်ဘူးလို့ သူကပြောတယ်။ ငါထင်တာတော့ သူက အပြစ်ဒဏ်ကို ပြီးအောင်ခံသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်နဲ့တူတယ်။ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ကို မျှော်လင့်တယ်နဲ့တူတယ်”

“လွတ်ငြိမ်းခွင့်အတွက် သူလျှောက်လွှာတင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဗန်ဗရူး ခေါင်းညိတ်သည်။”

“အိုင်အာရ်အေတွေ နယ်စပ်လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရှင်းလင်းရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ အင်္ဂလန်ထောင်တွေထဲမှာ အပြစ်ဒဏ်ကျနေတဲ့ အိုင်အာရ်အေအဖွဲ့ဝင် အများအပြားကို ပြန်လွှတ်ပစ်တယ်။ အိုင်အာရ်အေတွေ အားလုံးကိုလွှတ်ပစ်ဖို့ ပြည်ထဲရေးဌာနကို ဝိုင်းပြီးပြောကြတယ်”

“ရော်ဂင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော အဖြေက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ကိုတော့ အခုထက်ထိကြောက်နေတုန်းပဲ။ ကိုယ်အခုဒီကိုလာတာ သူထောင်ထဲမှာ နောက်ထပ်ငါးနှစ်နေရဦးမယ်ဆိုတာကို ပြောဖို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရဲမှူးကြီးကို အပြောခိုင်းတာလဲ”

“ဗန်ဗရူး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး”

“စစ်ကြီးအတွင်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။”

အဲဒီနောက်မှာ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို သုံးခါတိတိဖမ်းခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကို ရော်ဂင် အိတ်စပတ်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။ အောက်ဘက် ကွက်လပ် ဆီသို့ ကြည့်ရင်း

“ငါတို့ကမ္ဘာကြီးမှာ အကြမ်းဖက် နိုင်ငံရေးသမားတွေအတွက် အထူး ပြဋ္ဌာန်းချက် လုပ်မထားတဲ့နိုင်ငံဆိုလို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ စာသင်ကြီးသိသလား”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်မစဉ်းစားမိဘူး ရဲမှူးကြီး”

“စဉ်းစားသင့်တယ် စာသင်ကြီး၊ စဉ်းစားသင့်တယ်”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး လျင်မြန်စွာဝင်ရောက်လာသည်။

“သူ့ကို ခေါ်လာကြပြီ” သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်အနေနဲ့ လုပ်ဖို့မလွယ်တာ အမှန်ပဲ။ ရဲမှူးကြီးလာ တာ အများကြီးကောင်းတယ်။”

တံခါးပွင့်သွားပြန်ပြီး ထောင်မှူးကြီးဝင်လာသည်။

“သူ့ရောက်နေပါပြီ ရဲမင်းကြီး”

ထောင်ပိုင်ကြီးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့”

အပြင်ဘက်တွင် ဒရိုက်သည် တံခါးအနီးတွင် ရပ်ပြီးစောင့်နေသည်။ ရော်ဂင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီးနံရံကို မှီထားသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ငေးစိုက်ပြီးကြည့်နေသည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ ယုံကြည်မှုပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တုန်းက သူ့ဤသို့ ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော် ကြမ်းတမ်းသောဘဝကို အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ဖြတ် သန်းခဲ့ရပြီး အကြမ်းပတမ်းနှင့် အနိဋ္ဌာရုံလွမ်းသော အရပ်ဒေသများတွင် နေခဲ့ရသောအခါတွင်ကား သူသည် မမျှော်လင့်သည်များကို ကြုံတွေ့ရန်သာ နားလည်ရတော့သည်။

သည်မှာရှိသူအားလုံးပင် သူသည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားကြသည်။ ရော်ဂင်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ထောင်မှူးကြီးက အတွင်းသို့ဝင်လာရန်

ခေါ်လိုက်သောအခါ သူသည် အဆိုးဆုံးကို မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဗန်ဗရူးရှိနေခြင်းသည် အခန်းတွင်း၌ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် စားပွဲရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါင်းပေါ်မှကျော်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်နေသည်။ ထောင်တံတိုင်းကြီး တစ်ဖက်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းပေါ်မှ သစ်ပင်များအားလုံးသည် သစ်ရွက်များ ကြွနေပြီဖြစ်သည်။ မသပ်ရပ်သော ကျီးအသိုက်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးပျံလျက်ရှိသော ကျီးတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေစဉ် သူ့ကို ထောင်ပိုင်ကြီးက စကားပြောလျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိသည်။

“ကျုပ်တို့ဆီကို ပြည်ထဲရေးဌာနက အကြောင်းကြားစာတစ်စောင် ရောက်လာတယ် ရော်ဂင်။ အဲဒီစာကို ရဲမှူးကြီး ဗန်ဗရူးကိုယ်တိုင် အထူးကိစ္စ အဖြစ်နဲ့ ယူလာတယ်”

ရော်ဂင် မသိမသာ စောင်းလှည့်ပြီး ဗန်ဗရူးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲမှူးကြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကသိကအောက် ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

“ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှောင်။ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် စာထဲမှာ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူးပေါ့”

သူ့ကိုယ်ကို ဝိုင်းကာထားသော အကာအရံတံတိုင်းကို သူတို့မထွင်းဖောက်နိုင်ဘဲရှိသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပြကတေ့တိတ်နေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဗန်ဗရူးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ခင်ဗျား ကျောက်မိုင်းကနေပြီး ဒီမှာ ခဏလာနေရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ် ရော်ဂင်”

“အမြဲတမ်း နေသွားရမှာမဟုတ်လား”
ရော်ဂင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။
ထောင်ပိုင်ကြီး တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး
“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”
“ကောင်းပါပြီ ထောင်ပိုင်ကြီး”

ရော်ဂင် တစ်ဖက်သို့လှည့်ထွက်ပြီး ထောင်မှူးကြီး၏ အမိန့်ကိုပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စကြံတွင် သူရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မည်သည့်အမှုအရာမျှမရှိပါ။ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသောအခါ အတွင်းဘက်တွင် တီးတိုးစကားဆိုနေကြသည်ကို သတိပြုမိရသည်။

“မင်းသွားနိုင်ပြီ ဒရိတ်”

ထောင်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး “ကဲ ရော်ဂင်”

သူတို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းကြသည်။ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်ပြီးအဆောင်တစ်ခုသို့ သွားရောက်ကြသည်။ တံခါးဖွင့်သည်ကို ရော်ဂင်ရပ်ပြီး စောင့်နေရသည်။ သူ၏သတင်းကို သိရှိကြောင်း တာဝန်ကျအရာရှိ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ မဆန်းပါ။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် တစ်ထောင်လုံးရှိသော အမှုထမ်းများရော ထောင်ကျများရော အားလုံးသိရှိကြပေမည်။

ထောင်ကြီးသည် ၁၉ရာစု ပြုပြင်ရေးကာလက ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော ထောင်များ၏ ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ အထပ်သုံးထပ်ပါရှိသော အဆောင်ကြီးခြောက်ခုသည် ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးမှ ဖြာထွက်လျက်ရှိသည်။ ဗဟိုဆောင်ကြီး၏ အထက်တွင် ပေတစ်ရာခန့်မြင့်သော အခုံးမိုးကြီးကို သံထည်ဖြင့် ဆောက်ထားသည်။

ထောင်ကြီး၏ လုံခြုံရေးစနစ်အရ အိပ်ဆောင်များအားလုံးနှင့် ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးကို သံမဏိဆန်ခါများဖြင့် ကာရံပိုင်းခြားထားသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ‘ဒီ’ ဆောင်တံခါးပေါက်ကို သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ရော်ဂင်ကို ဝင်ရန် ညွှန်ပြသည်။

သူတို့သည် သံလှေကားမှနေ၍ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဤမှာ စကြံလက်ရန်းမှနေ၍ အောက်သို့ခုန်မချနိုင်စေရန် သံဆန်ခါများဖြင့် ကာထားသည်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ ရော်ဂင်၏ အခန်းက တစ်ဖက်ထိပ်အစွန်တွင်ဖြစ်သည်။ ထောင်မှူးကြီးက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်သည်။

တံခါးဖွင့်သွားသောအခါ ရော်ဂင်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ထောင်မှူးကြီးက

“မဟုတ်တာတော့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ အားလုံး အရှုံးကြီး

ဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ရော်ဂင်ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တင်းကျပ်စွာ ထိန်းချုပ်ထားမှုပြေလျော့သွားသဖြင့် သူ၏ မျက်လုံးဖြူဖြူများတွင် အမျက်ဒေါသများ လှုံ့ငြိုးတောက်လောင်လာတော့သည်။ ထောင်မှူးကြီးက တံခါးကို လျင်မြန်စွာဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

ရော်ဂင် တစ်ဖက်သို့ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်သည်။ အကျဉ်းစခန်းသည် ခြောက်ပေ ဆယ်ပေမျှသာ ကျယ်ဝန်းပြီး သံတိုင်များစိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်အသေးသေးကလေး တစ်ခုရှိသည်။ ခေတ်မီပုံစံအရ မျက်နှာသစ် ကြွေအင်တုံတစ်ခုနှင့် နံရံကပ် အိမ်သာအိုးတို့ရှိသည်။ နံရံတစ်ခုတွင် ခုတင်တစ်လုံးစီရှိသည်။

ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖတ်နေသည်။ အသက် ၆၅နှစ်အရွယ်ရှိပြီး တစ်ခေါင်းလုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသည်။ ပါးရေများတွန့်ပြီး မျက်လုံးများပြာနေသည်။

“ဟဲလို ဂျစ်ဂါ”

ရော်ဂင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျစ်ဂါမာတင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လွှဲချလိုသည်။

‘ခွေးကောင်တွေ၊ မအေပေးခွေးကောင်တွေ’

သူကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

ရော်ဂင်သည် သံတိုင်များစိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကလေး၌ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။ ဂျစ်ဂါမာတင်သည် သူ၏ မွေ့ရာအောက်မှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ရော်ဂင်ကို တစ်လိပ်ပေးလိုက်သည်။

“အိုင်းရစ်ကြီး အခုဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

‘ဘာလုပ်မယ်လို့ထင်သလဲ၊ ဘာလုပ်မယ်လို့ အဘိုးကြီးထင်သလဲ’

ရော်ဂင် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

* * *

သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင် ထောင်ဝင်းတံခါးကြီး ပိတ်ထားသော အခါတွင်မှ ဒွိုင်းယားသည် အများကြီးစိတ်ပေါ့သွားရတော့သည်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသည့်အလားဖြစ်သည်။ စီးကရက်ဘူးကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကားမောင်းနေသော ဗန်ဗရူးကို တစ်လိပ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ရဲမှူးကြီး ခေါင်းခါသည်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ဗန်ဗရူးသည် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်ရှိ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူဘာလုပ်မယ်လို့ ဆရာထင်သလဲ”

ဒွိုင်းယားက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဗန်ဗရူးချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဒေါသများတောက်လောင်နေသည်။

“ဒီမယ် စာသင်ကြီး၊ မင်း ခေါင်းကိုသုံးစမ်းပါ၊ မင်း သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူမျိုးလုပ်မှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ထို့နောက် ဗန်ဗရူးသည် ကားကို ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး ဖုန်တောထဲတွင် တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

(၂)

စက်တင်ဘာတစ်လလုံးလုံးလောက်ပင် ရာသီဥတုကောင်းမွန်ခဲ့သည်။ နေရောင်ပွင့်ပြီး ကြည်လင်သည်။ သို့သော် လကုန်ရက်တွင်ရာသီဥတုဖောက်ပြန်လာတော့သည်။ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခွင်တွင် တိမ်တိုက်များ အုံ့ဆိုင်းလာသည်။ မိုးပေါက်မိုးစက်များ သွန်ကျလာသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ရော်ဂင်ရပ်ပြီးကြည့်နေစဉ်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ သစ်သီးများ လွင့်ကျလျက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

‘အိုင်းရစ်ကြီး နောက်တစ်ပွဲကစားဦးမလား’

‘မရတော့ဘူး၊ ထမင်းစားရတော့မယ်’

ရော်ဂင် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက် တစ်ဖက်အိပ်ဆောင် အမိုးတစ်လျှောက်မှနေ၍ ဆေးရုံ၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်သည်အထိ မျက်မှောင်မသိမသာကုတ်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

သူ့အနီးသို့ မာတင်ရောက်လာပြီး
'ထွက်လို့ရနိုင်မလား အိုင်းရစ်ကြီး'
ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

'ကောင်းကောင်းကြီး ရနိုင်တယ်၊ အရင်တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ထွက်
တာ နှစ်နာရီပဲကြာတယ်'

ထို့နောက်သူသည် မာတင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

'အဘိုးကြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းတစ်
ဝက်မှာတင် ဇက်ကျိုးမှာပဲ'

မာတင်ပြုံးလိုက်ပြီး

'ကျုပ်က ဘာကိစ္စထွက်ရမှာလဲ၊ နောက်ကိုးလဆိုရင် သူတို့မျက်နှာ
တွေကို ကျုပ်တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး တစ်ခါတည်း ထွက်သွားနိုင်ပြီ၊ ကျုပ်အဘွား
ကြီးက အိမ်ဘုန်းမှာ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ထားတာ အများကြီးဟန်ကျနေတယ်၊
ကျုပ်ဒီကို ပြန်ရောက်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူး'

'အရင်ကလည်း ဒီစကားမျိုး ကျုပ်ကြားဖူးပါပြီ၊ တံခါးတွေဖွင့်တဲ့
အလုပ်ကို အဘ အရင်ကလို လုပ်နိုင်တုန်းပဲလား'

'အချိန်မရွေးပဲ'

မာတင်သည် သူ၏ခုတင်ဘေး ဗီရိုကလေးအတွင်းမှ ရိုးရိုးဇွန်းတစ်
ချောင်းကိုယူပြီး တံခါးဆီသို့သွားသည်။ သူခေတ္တမျှ နားစွင့်နေပြီးနောက်
ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

သော့အိမ်ကို ခြောက်လက်မပတ်လည်ခန့် ရှိသော သံမဏိပြားဖြင့်
ဖုံးအုပ်ထားသည်။ မာတင်သည် တံခါးတိုင်နှင့်သံမဏိပြား အကြားသို့ ဇွန်း
အမြီးကို ထိုးသွင်းလျက်ရှိသည်။ လေးငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ချောက်ခနဲ
အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက တံခါးကို အနည်းငယ်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

'ကျုပ် သဘောကျတဲ့အထဲမှာ ဒီတစ်ခုပါတယ်'

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

'အနှစ် သုံးဆယ်လုံးလုံးအသုံးချလာတဲ့ ပညာပဲ၊ သော့ဖွင့်တဲ့နေရာမှာ
တော့ အတော်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ကျုပ်လုပ်ပုံက တော်
လွန်းတော့ ကျုပ်လုပ်လိုက်တိုင်း ကျုပ်ပဲဆိုတာ သူတို့အတပ်သိနေကြတယ်'

မာတင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူကတံခါးကို အသာအယာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဇွန်းမြီးဖြင့် သော့ပြန် ခတ်နေသည်။ ချောက်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သူမတ် တတ်ထလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘဝမှာ အဘကို အသုံးချနိုင်မယ့် အချိန်တွေ ရှိလိမ့်မယ်”

“အိုင်းရစ်ကြီး၊ ဒီနည်းတွေက နည်းဟောင်းတွေဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာရှိတဲ့ လူအတော်များများဟာ ဒီနည်းကို တတ်နေကြပြီ။ ဒီသော့စနစ်တွေက သိပ် လွယ်တယ်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ သူတို့ဟာ ဒီစနစ်ကို ပြင်ကြတော့မှာအမှန်ပဲ”

ခုတင်ဆီသို့ သူပြန်လျှောက်သွားသည်။ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ရော်ဂင်ထံသို့တစ်လိပ် ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာကနေပြီး ထောင်ဘူးဝကိုရောက်အောင် နောက်ထပ် တံခါး ခြောက်ပေါက်လောက်ကို ဖြတ်ရဦးမယ်။ နောက်ပြီးတော့ တံခါးတော်တော် များများမှာ အစောင့်တွေရှိနေတယ်။ မောင်ရင့်ကို ဒီကနေအပြင်ရောက် အောင် ပို့နိုင်ဖို့ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ဇွန်းတစ်ချောင်းထက်ပိုပြီး ဆောင်ရလိမ့်မယ်”

“လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်လို့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကိုလာ၊ အဘကို ကျွန်တော်ပြမယ်”

မာတင် လက်တစ်ဖက် မြှောက်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရော်ဂင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးဆီမှ အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင် ကမန်း ကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချောင်းကြည့်ပေါက်တွင် မျက်လုံးတစ်လုံး တွေ့မြင်ရသည်။ တံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီး ဝင်လာသည်။

“အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ ရော်ဂင်၊ ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ တဲ့”

ရော်ဂင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆိုမီ ဆိုတဲ့ ငနဲတစ်ယောက်ပဲ၊ လန်ဒန်ကရှေ့နေပဲ။ အသနားခံစာ ကိစ္စလို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေက ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ပေးနေကြ

တယ်နဲ့တူတယ်”

ရော်ဂင်သည် ဧည့်သည်များတွေ့ဆုံခန်းတွင် တန်းစီနေရင်း ဆိုမိ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သည်လူရောက်ရှိလာခြင်း၏ နောက်ကွယ် တွင် ဘာပြဿနာ ရှိနိုင်သနည်း။ သူသိသရွေ့တော့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် သူ့အတွက် အပြင်ဘက်မှ လုပ်ပေးနေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က သူတို့အဖွဲ့ကြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို လူတော်တော် များများကပင် မေ့လျော့နေကြပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ကျအရာရှိသည် သူ့ကိုအခန်း ငယ်တစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ရော်ဂင် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ တံခါးပွင့်လာပြီး ဆိုမိဝင် ရောက်လာသည်။

ဆိုမိ ဆိုသူသည် အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးငယ် ငယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် မုတ်ဆိတ်မွေးကို သေသေသပ်သပ် ရိတ်ဖြတ်ထား သည်။ လက်ဖဝါးများ နုညက်ပြီး ပန်းနုရောင် အဆင်းရှိသည်။ သူသည် သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့် လက်ဆွဲသေတ္တာတို့ကို ကိုင်ဆောင်လာသည်။ ထို့ အပြင် သေသပ်ကျနသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူထိုင်လိုက်သည်။ သံဆန်ခါ၏ တစ်ဖက်မှနေ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာရော်ဂင်။ ကျွန်တော့် နာမည် ဆိုမိပါ။ ဟင်နရီ ဆိုမိပါ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကလွှတ်လိုက်သလဲ”

ဆိုမိ ဟိုဘက်သည်ဘက် ကြည့်လိုက်သည်။ လူတွေဆူဆူညံညံ ပြော နေသည့်အထဲတွင် တစ်ဖွဲ့၏စကားကို တစ်ဖွဲ့ကြားနိုင် မကြားနိုင် အကဲခတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုလံအိုမိုး”

ရော်ဂင်၏စိတ်အာရုံတွင် ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခု ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာ သည်။ သူ ၁၇နှစ်သားအရွယ် ကျောင်းသားဘဝက အဖွဲ့ကြီးကို ‘ကာယကံ မြောက်’ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့ကို ဒဗ္ဗလင်မြို့ အပြင်ဘက်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်

အိမ်သို့ အပြီးသတ်လူတွေ့စစ်ဆေးရန် ခေါ်သွားကြသည်။ အခန်းကျဉ်းက လေးတစ်ခုတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဧရာမလူကြီးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်။ သူသည် အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ပြီး ရယ်မော လိုက်သောအခါ သူ့ပါးစပ်ပြဲပြဲကြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ သူ ကား ကိုလံအိုမိုးဟူသော 'ဧရာမလူကြီး'ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“သူငယ်ကလေး သေချာရဲ့လား။ ဘယ်ဘဝထဲကို မင်းဝင်လာတယ် ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ထိုလူကြီးက ရော်ဂင်ကို မေးလိုက်သည်။

သည်လိုလူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရှိရသည့်နောက် တွင် အဘယ်မှာ မသေချာဘဲ ရှိရတော့မည်နည်း။

“ကိုလံက ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာလား”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

“သူကိုယ်တိုင် လူချင်းတွေ့ပြီး လွှတ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ်ဟာ အခုထက်ထိ ငါးနှစ်လောက် ကျန်နေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ လောလောဆယ် အချိန်မှာ သူဟာ အင်္ဂလန်မှာရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူချင်းတစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို စာတိုက်လိပ်စာ တစ်ခုကနေတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အမှုကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆီ တင်ပြဖို့ စိတ် ကူးရှိတယ် ဆိုရင်တော့ အလကားအချိန်ဖြုန်းတာ ဖြစ်မှာပဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်” ဆိုမိ လဲ့လဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကိုလံအိုမိုးဟာ တရား မဝင်တဲ့ နည်းကိုသုံးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

ရော်ဂင် တည်ငြိမ်စွာမေးလိုက်သည်။

“ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မပါဘဲ ခင်ဗျားကို အပြင်ထွက်လာ နိုင်အောင် ကူညီတဲ့နည်းပဲ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်နည်းနဲ့ ထွက်နိုင်မှာလဲ”

“ပုပ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့တစ်ခန်းတည်း တစ်နှစ်လောက် နေသွားဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်သိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လ လောက်ကပဲ သူလွတ်လာတယ်”

“သူ့အနံ့ဆိုးကြီး ကျုပ်နှာခေါင်းထဲမှာ အခုထက်ထိ နံနေတုန်းပဲ။ အပေါစား သူ့ခိုးကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ပဲ။ အညံ့ဆုံးထဲကပဲ။ ပုလိပ်တစ်ယောက် ပဲ။ လာဘ်စားမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့နှမကိုတောင် မကောင်းတဲ့နေရာမှာ ရောင်းစားမယ့်လူမျိုးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ် ပုဒ် ပြောပြခဲ့ပါတယ် မစ္စတာရော်ဂင်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက ခင်ဗျားကို အရုဏ်တက် တစ်မနက်မှာ ထောင်တံတိုင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဖမ်းမိခဲ့ကြ တယ်တဲ့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောင်အပြင်ဘက် ရောက်သွားတယ်ဆို တာ ကနေ့အထိ အာဏာပိုင်တွေက မသိကြဘူးတဲ့”

“အဲဒီလူဟာ အင်မတန် အာချောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေ့ကျ ရင် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဇီဝိန် ဖြုတ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲလား။ ခင်ဗျားမှာ အပြင်ဘက်ကို ထွက်နိုင်တဲ့ လမ်းရှိသလား”

ဆိုမိက ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အရေးကြီးသော လေသံဖြင့်မေးလိုက် သည်။

“တကယ်လို့ ရှိတယ်ဆိုရင်ကော”

“ကိုအိုလံမိုးက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်”

“အဲဒါကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

ဆိုမိ ရှေ့သို့ တိုးငုံ့လိုက်ပြီး

“ကျောက်မိုင်းကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား။ ကျောက်မိုင်းနဲ့ မြစ် ကြားမှာရှိတဲ့ ရွာကလေးကိုကော သိတယ်မဟုတ်လား။ ဟက်ဇတန်”

“မနှစ်က ကျုပ် အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်”

“ကျောက်မိုင်းရဲ့ အောက်ဘက်မှာ လူသွားလမ်း သံတံတားကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ခင်ဗျား တွေ့

ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှမလွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကလေးဟာ လုံးဝဆိတ်ကွယ်ရာပဲ”

“အဲဒီမှာ ကိုလ်ရှိသလား”

“ပုပ်ရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရှိနေတာလဲ”

“သူကအများကြီး အထောက်အကူ ပေးလိမ့်မယ်။ သူ့မှာအဝတ်အစားတွေရှိမယ်။ ကားရှိမယ်။ ခင်ဗျားအတွက် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပါရှိနေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဒီဖုန်းဆိုးနယ်ကနေပြီး နာရီဝက်အတွင်းမှာ ထွက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ပုပ်က အသေးစိတ် ပြောလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကို သူတို့က ကိုလ်အိုမိုးဆီ အရောက်ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ပြောနိုင်သမျှကတော့ ဒါလောက်ပဲ”

ရော်ဂင် ထိုနေရာမှထိုင်ပြီး မျက်မှောင် မသိမသာ ကြုတ်ကာ အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်နေသည်။ ပုပ်ကို သူ့သဘောမကျပါ။ ဆိုမိက ပရိယာယ် မာယာများသည့် လူစားမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြားတွေ့စရာ ရှိသလော။ အကယ်၍ ကိုလ်အိုမိုးသည် အဖွဲ့ကြီး၏ နောက်တွင် ရှိနေခဲ့လျှင်

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဆိုမိက မေးသည်။

ရော်ဂင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပုပ် ဘက်က ဘယ်လောက်စောစော အဆင်သင့် ဖြစ်နေသလဲ”

“သူက အခုကို အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အချိန်ဆွဲနေတာကို ကြိုက်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်”

“ကနေ့ ကြာသပတေးနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ချိန်းမယ်”

ရော်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရွေးတာ အကြောင်းရှိသလား”

“ည ၆နာရီဆိုရင် မှောင်ပြီ၊ ကျုပ်တို့အဆောင်မှာ ၆နာရီခွဲဆိုရင် တံခါးပိတ်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဗဟိုခန်းမဆောင်ကနေပြီး အိပ်ဆောင်တွေကို

စောင့်ကြည့်နေတဲ့ တာဝန်ကျ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ပျောက်
နေတာကို တနင်္လာနေ့မနက် ၇နာရီမှာ အခန်းတွေကို သူတို့လိုက်စစ်တဲ့အခါ
ကျမှသာ သိမယ်”

“ကောင်းကောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထို့နောက် ဆိုမီ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်

“ခင်ဗျား ထွက်နိုင်တာတော့သေချာတယ်နော်”

“ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်ဟာမှ ဒါလောက်သေချာတာမရှိဘူး မစ္စတာ
ဆိုမီ။ အခုအချိန်ဟာ ခင်ဗျား သွားသင့်ပြီ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ပြောတာမှန်ပါတယ် မစ္စတာရော်ဂင်”

ဆိုမီသည် ဦးထုပ်နှင့်လက်ဆွဲသေတ္တာတို့ကိုယူပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး။
တနင်္လာနေ့ သတင်းစာကို ကျွန်တော် စောင့်ဖတ်နေပါ့မယ်”

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲပေါ့”

ရော်ဂင်ပြောလိုက်သည်။

ဆိုမီ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို သူရပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏ
အကြာတွင် ထောင်မှူးကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ သူတို့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထောင်ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျှောက်ကြစဉ်တွင် ထောင်မှူးကြီးက

“သတင်းကောင်းလား”

ရော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ဒီရှေ့နေတွေအကြောင်း ခင်ဗျားလည်းသိသားပဲ။ ဘာလုပ်ပေးမယ်
ညာလုပ်ပေးမယ် ပြောမယ်။ ရှေ့နေခ များများတောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ
မျှော်လင့်ချက် ရေရေရာရာ မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စတွေ ကျုပ် မမျှော်လင့်တာ
ကြာပါပြီ”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

အပေါ်ထပ်သို့ သူတို့ရောက်ရှိချိန်တွင် နေ့လယ်စာအတွက် အချက်
ပေးခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မာတင်သည် ပန်းကန်များကို

စားပွဲငယ်ပေါ်တွင် အဆင်သင့်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ တံခါး ပိတ်သွားသော အခါ သူကခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ရော်ဂင်ကို စူးစမ်းသည့် အနေဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ရော်ဂင်သည် သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြမည်ရှိပြီးမှ စောစောက သူ၏စကားကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ရှောင်ရော်ဂင်သည် နံရံလေးဖက်ကြား တွင် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မျှ နေခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်းတွင် လေ့လာမိသည့် အချက်တစ်ခုကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်ရဟူသော အချက်ပင်ဖြစ် သည်။

ယင်းကြောင့် အခုတွန့်လိုက်ပြီး

“အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေစုပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ငှားတယ်။ အဲဒီရှေ့နေက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆီ စာထပ်မတင်ခင် ကျွန်တော့် ကို လာတွေ့တာပဲ”

မာတင်၏ မျက်နှာတွင် နှစ်ကြီးသမားတို့၏ မျှော်လင့်ပြီးပေါ်လာ သည်။

“အခြေအနေ ကောင်းလာတဲ့သဘောပေါ့”

“မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကုန်တယ်မရှိပါဘူး”

ရှောင်ရော်ဂင် ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

မိုးရွာသွန်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကျောက်မိုင်းရှိရာဘက်တွင် နှင်းမြူများ ဆိုင်းနေသည်။ အားစိုက်ပြီး နားထောင်မည်ဆိုလျှင် မြစ်ရေစီးသံကိုကြားနေရ သည်။ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးများကို တိုက်ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်သို့ စီးဆင်းသွားသည့် အသံဖြစ်သည်။

(၃)

အမှောင်ထုကို ရော်ဂင် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မိုးစက်များက ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ပက်လျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တံခါး ပေါက်ဆီသို့ သူလျှောက်သွားပြီး နားစွင့်သည်။ အောက်ဘက်ရှိ သံမဏိ တံခါးကြီးကို တာဝန်ကျအရာရှိက ပိတ်လိုက်သံ ကြားရသည်။

သူ့တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာပြုံးလိုက်ပြီး

“ညကတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ညပဲ”

မာတင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာမှ တံတောင်ထောက်လိုက်ပြီး

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ရော်ဂင် အဘိုးကြီးအနီးတွင် ကုန်းငုံ့လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ထွက်တော့မယ်၊ အဘ ဘယ်သူ့ဘက်က နေမလဲ”

“ဒါများ မေးနေစရာလား အိုင်းရစ်ကြီး၊ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှ လွှဲချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာလှုပ်ရှားနေသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ တံခါးဖွင့်ပေးရုံပါပဲ။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတဲ့အခါ တံခါးကို သော့မခတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲထားပါ။ မနက် ၇ နာရီမှာ သူတို့လာတဲ့အထိ အဘကုတင်ပေါ်မှာ အဘအိပ်နေပါ”

“ကျုပ်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့မှာ ခေါ်ပြီးစစ်ရင် ဘာပြောရမလဲ”

“ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်နေတာကို အဘမြင်တယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး နေလိုက်တယ်လို့ပြောပါ။ သူတို့ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မျှော်လင့်ထားမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတဲ့ ထောင်ကျ တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဝင်လုပ်မိရင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မခံဘူးဆိုတာ အဘသိသလို သူတို့လည်းသိပါတယ်”

ရော်ဂင်က ခြိမ်းခြောက်စကားကို ဆိုလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။

“မဟုတ်တာပဲ အိုင်းရစ်ကြီး၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာတွေကို မလုပ်တတ်ပါဘူး”

ရော်ဂင်သည် သူ၏ မွေ့ရာကို လှန်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်ကို ချုပ်ရိုးတစ်ခုအတွင်းသို့ နှိုက်ကာ သံချိတ်ပါသော နိုင်လွန်ကြိုးခွေတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တောင်တက်သမားများ အသုံးပြုသော ကြိုးခွေမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင် ဒါကို ဘယ်ကရသလဲ”

“ကျောက်မိုင်းမှာ သူတို့သုံးတဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ တောင်စောင်းတွေမှာ ဒိုင်းန

မိုက်တက်မြုပ်တဲ့အခါ သုံးတာပဲ”

ထို့နောက် ရော်ဂင်သည် ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်းနှင့် ကိုးလက်မ သံနန်းဖြတ် ကတ်ကြေးတစ်ခုတို့ကို ထုတ်ယူကာ ခါးတွင်ထိုးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ စက်ပြင်အလုပ်ရုံက ရတာပဲ။ ကဲ အဘ ဖွင့်ပေတော့၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေအားလုံး ဇယားကိုက်ဖြစ်နေရမယ်”

မာတင်သည် ဇွန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး တံခါးအနီးတွင် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပထမတွင်မူ သူသည် အနည်းငယ်အခက်အခဲ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် ချောက်ခနဲမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရော်ဂင်ကို သူ လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

ရော်ဂင်သည် သူ၏ခေါင်းအုံးနှင့် အဝတ်အစားများကို လူတစ်ယောက် အိပ်နေဟန် ချထားလိုက်ပြီး အပေါ်မှ စောင်လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ညဘက်မှာ ခြေသံမကြားအောင် လှည့်တတ်တဲ့ ထောင်မှူးတွေရှိတယ်”

“သူတို့ကဘာလုပ်မလဲ။ အပေါက်ကပဲချောင်းကြည့်မှာပေါ့။ ဒီအလင်းရောင်မှာ ကျုပ်အိပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ မျက်စိဒါလောက် မကောင်းပါဘူး”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မာတင် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“မနက်ကျရင် အဲဒီ ထောင်မှူးရဲ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ ကျုပ် မြင်ချင်စမ်းလှတယ်။ ကဲ သွားပေတော့ သား။ ဒီက မြန်မြန်ထွက်ပြီး မြန်မြန် ပြေးပေတော့”

စကြိုတစ်လျှောက်သည် မီးရောင် ဖျော့ဖျော့သာရှိပြီး အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် အမှောင်ရိပ်တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်နေပြီးနောက် တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ လှေကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။

ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီးတွင်လည်း မီးတစ်ပွင့်တည်းသာ ထွန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခေါင်မိုးနှင့် အခုံးမိုးကြီးတို့သည် မှောင်မည်းလျက်ရှိတော့သည်။ သူသည် စကြိုလက်ရန်းပေါ်သို့တက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် သံဆန်ခါနံ့ရုံ

ကို တွယ်ပြီး ခေါင်မိုးဆီသို့ တက်သွားသည်။ အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် သံချိတ်ကို သံဆန်ခါတွင် ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ကို အောက် မကျအောင် ကြိုးဖြင့်ဆိုင်းထားကာ သံနန်းဖြတ် ကတ်ကြေးကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။

အချိန်သိပ်မကြာပါ။ နံရံအနီးတွင်ကပ်ပြီး သုံးပေခန့်ကျယ်သော အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ သံဆန်ခါ၏ အပြင်ဘက် သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရော်ဂင်သည် သံချိတ်ကိုချိတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ကိုမကျ အောင်ဆိုင်းကာ သံဆန်ခါကိုပြန်ပြီး ဆက်ထားလိုက်သည်။ အနီးမှကပ်ပြီး မကြည့်လျှင် သူထွက်သည့်လမ်းကို သူတို့မတွေ့ရှိနိုင်ပါ။ သူသည် ယခင် တစ်ကြိမ်ဖောက်ထွက်စဉ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အိပ်ဆောင် 'ဘီ'မှဖြစ်သည်။ သူဖောက်ထွက်သည့်လမ်းကို သုံးနှစ်ကာလအတွင်း မည်သူမျှ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။

သံရက်မကြီးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ ရော်ဂင်သည် ပထမသံရက်မကြီးသို့ အလွယ်တကူပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် နံရံကို မှီကာ ခေတ္တမျှနားနေပြီးနောက် ဒုတိယသံရက်မနှင့် ငါးပေခန့်အကွာအဝေး ရှိသည်ကို အသေအချာ တွက်ဆလျက်ရှိသည်။ သူသည် အသက် တစ်ချက် မြန်မြန်ရှုလိုက်ပြီးနောက် အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းခုန်လိုက်သည်။ ဒုတိယသံရက် မသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သုံးကြိမ်ခန့် ကူးမိသောအခါ စက်ဝိုင်း တစ်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်သွားပြီး အိပ်ဆောင် 'ဘီ'နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သံရက်မကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အောက်ဘက်တွင် တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ သူငုံ့ကြည့်လိုက်သော အခါ တာဝန်ကျအရာရှိနှင့် ထောင်မှူးတို့သည် စားပွဲခုံရှိရာသို့ မီးရောင်တွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသံတိုးတိုးဖြင့် စကားပြော သွားနေကြသည်။ တာဝန်ကျအရာရှိက ညမှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ခန်းမဆောင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကင်းစောင့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြ သည်။

ရော်ဂင်သည် သံရက်မကြီးကို ကြိုးကွင်းချိတ်ကာ နံရံအတိုင်း

တွယ်တက်သွားသည်။ သံရက်မကြီးသည် နံရံအတိုင်း အောက်ကွေ့သွားသဖြင့် ကြိုးသိုင်းချိတ်စရာနေရာ တစ်လက်မ နှစ်လက်မမျှသာ ရှိပါသည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ခွန်အားရှိမှုတို့ကြောင့်သာ သူသည် ဆက်ပြီး တက်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အံသွားကိုကြိတ်ကာ အမှောင်တွင်းသို့ တစ်လက်မချင်း တိုးသွားလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသွားလိုသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နှစ်ပေခွဲ ပတ်လည်ရှိသော သံမဏိလေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါဖြစ်သည်။

လေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါကို နှစ်ဖက်ထိပ်တို့တွင် ဝက်အူများဖြင့် စုပ်ထားသည်။ ရော်ဂင်သည် နံရံကိုအားပြုပြီးနောက် ဝက်အူလှည့်ကိုထုတ်ယူကာ ဝက်အူများကို လှည့်ဖြုတ်နေသည်။

ကြေးဝက်အူလှည့် ဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူပင် လှည့်ဖြုတ်၍ရသည်။ ရော်ဂင်သည် ဝက်အူတစ်ချောင်းကို တစ်ဝက်လောက်သာ လှည့်ပြီး ချန်ထားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သံဆန်ခါသည် အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျသွားသည်။ သို့သော် ဝက်အူထိန်းထားသဖြင့် လုံးဝလည်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျမသွားပေ။

ထို့နောက် သူသည် အခက်ခဲဆုံးအပိုင်းကို လုပ်ဆောင်ရတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် သိုင်းထားသော ကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး လေဝင်ပေါက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သံရက်မကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ နံရံအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး လေဝင်ပေါက်အတွင်းသို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အလျင်ထိုးသွင်းပြီး ဝင်ရောက်ရတော့သည်။ ဖုန်တွေ ထလာပြီး သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ မွန်ဝင်သွားသည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလိုက်ပြီးနောက် လေဝင်ပေါက် သံဆန်ခါကို နေသားကျအောင် ပြန်ပိတ်ရသည်။ သူဖြုတ်ထားသော ဝက်အူကို သတိကြီးစွာဖြင့် ပြန်တပ်ကာ သူ၏ခြေရာကို ဖျောက်ရတော့သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ် ဖောက်ထွက်စဉ်က သူ့မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပါရှိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့အကြံအဖန် လုပ်၍မရပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် ယခုအချိန်မှစ၍ ရှေ့ခရီးကို အမှောင်ထဲတွင်သာ သွားလာရပေတော့မည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မှတ်မိသမျှကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုရပေတော့မည်။

စက်ပြင်အလုပ်ရုံတွင် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး အမှတ်တမဲ့ ထားခဲ့သော မြေပုံအရ သူ၏ ခရီးလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယခုအခါ သုံးနှစ်ကြီးများ ကြာမြင့်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ရှိနိုင်ပေသည်။ သူ အသုံးပြုမည့် အပိုင်းတွင်သာ အပြောင်းအလဲ မရှိပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

သူသည် အမှောင်တွင်းသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ဝင်သွားသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများနှင့် လည်ပင်းပေါ်သို့ ဖုန်မှုန့်များ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးများရွှဲနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ထိုအပေါက်ထဲသို့ သူသည်ခေါင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ရသည်။ အောက်ဘက်သို့ နိမ့်လျှောပြီး ဆင်းသွားရသည်။ သူသည် အရှိန်နှင့်ကျမသွားစေရန် ဘေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကန်ထားရသည်။

အောက်ခြေသို့ ရောက်ရှိသောခါ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပိန်းပိန်းပိတ် မှောင်နေသည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မရှိပါ။ သူသည် အသုဘခေါင်းတစ်လုံးထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည့်အလား ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် ထိုအသိကို ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့တစ်လက်မချင်း တိုးသွားသည်။

ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြွန် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပြီးလျှင် နောက်ထပ်တစ်ခု။ သူ ခဏရပ်လိုက်သည်။ ခြောက်ခုလား၊ ခုနစ်ခုလားပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ခြောက်ခုရှိသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကြိုးနှင့်ဆင်းရမည်။ သူ ဆက်ပြီးသွားပြန်သည်။ ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြွန်များကို ရေတွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ဝဲဘက်၌တွေ့ရသော လေသွယ်ပြွန်တွင် ခြောက်ခုမြောက်သွားသည်။ လက်ယာဘက်နံရံတွင် ချိတ်ကွင်းတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက သူအသုံးပြုခဲ့သည့် ချိတ်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် ကွင်းပေါက်ထဲသို့ နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့်ကန်ကာ ထိန်းထားပြီးနောက် နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ဖြေချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးကွင်းကို လေပြွန်နံရံရှိ သံချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင်ကား သူသည် လေသွယ်ပြွန်အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းတော့သည်။ ပေ ၃၀ခန့် ဆင်းမိသောအခါ ပြန်ခေါင်း

သည် ကွေ့ကောက်ကာ မြေပြင်နှင့်မျဉ်းပြိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ရော်ဂင်သည် ထိုအခါ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး နောက်ပြန်သွားရပြန်သည်။ သိုင်းကြိုးများကို ဖြုတ်ချကာ ခွေယူသွားသည်။

နေရာ တော်တော်များများမှ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သံဆန်ခါပိတ်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ထိုမှငုံကြည့် လိုက်သောအခါ အောက်ဘက်တွင် ပင်မစားဖိုဆောင်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မီးတစ်ပွင့် ထွန်းထားသည်။ သို့သော် လူသူလေးပါး လုံးဝမမြင်တွေ့ရပါ။ သူ ဆက်ပြီးသွားသည်။ အနည်းငယ် ပို၍ကြီးသော လေသွယ်ပြန်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ လေးဖက်ထောက်ပြီး ရှေ့ကို တက်သွားသည်။

သူသည် ယခုအခါတွင် ဗဟိုခန်းမဆောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းထဲမှ သူထွက်လာသည်မှာလည်း မိနစ် လေးဆယ်လောက် ရှိသွားပြီ။ သူခပ်မြန်မြန်ဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ ပြန်ကျယ်ကြီး၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နေရာ အတော်များများ တွင် အလင်းရောင်များ တွေ့ရသည်။

ပြန်ခေါင်းကြီးတွင် သံမဏိအရစ်များရှိသည်။ ခြေကုပ်ကောင်းကောင်း ရရှိသည်။ ရော်ဂင် လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ထိပ်ဆုံးရှိ ကြားဖြတ် လေသွယ်ပြန်ဖြစ်သည်။ ယင်းပြန်သည် ခေါင်မိုးကို ဖြတ်ပြီး ကွက်လပ်တစ်ဖက်မှ ဆေးရုံသို့ရောက်ရှိသည်။

လေစီးကြောင်း ပြင်းထန်သည်ကို သူတွေ့ရှိရသည်။ နားထဲတွင် အဆက်မပြတ် မြည်နေသော အသံတစ်ခုကိုလည်း ကြားရသဖြင့် သူမျက် မှောင်ကုတ်မိသည်။ သူ ယခင်တစ်ကြိမ်က မတွေ့ရှိခဲ့ရသည်များဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ခဏအကြာတွင် လေပြန်ကြီး၏ ထိပ်ဆုံးသို့ သူရောက်ရှိသွားသည်။ သူ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက ဆေးရုံနှင့် ဆက်သည့်ပြန်တွင် ဘာမျှအခုအခံမရှိပါ။ ယခုအခါတွင် လေစုပ်စက် ရှိနေသည်။ သံမဏိဆန်ခါဖြင့် ဖုံးပိတ်ထား သည်။ သူခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် သံဆန်ခါဘေးတစ်လျှောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ဖြုတ်ပယ်၍ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ ပါ။ သို့ဖြင့် အောက်ဘက်သို့ သူပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ပထမဆုံးတွေ့ရှိရသော သံဆန်ခါပေါက်သည် တစ်ပေပတ်လည် သာရှိသဖြင့် နောက်တစ်ပေါက်သို့ သူဆင်းရပြန်သည်။ ဒုတိယအပေါက် သည် နှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကျပ်တော့ကျပ် သည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်သည်။ သံဆန်ခါပေါက်၏ တစ်ဖက်တွင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသော စကြိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ အိမ်ထောင်မရှိသော အရာရှိများကိုထားသည့် လူပျိုဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ပြန်မကြီးတွင် နေရာယူလိုက် ကာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သံဆန်ခါကွက်ကြားမှ ထိုးထုတ်ပြီး နံရံနှင့်သံဆန် ခါကို စုပ်ထားသော ဝက်အူကိုရှာသည်။ ဘယ်ဘက်မှ ဝက်အူခေါင်းကို စမ်းမိသည်။ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ အလွယ်တကူပင် လည်ပြီး လိုက်လာသည်။ ခဏအကြာတွင် ဝက်အူသည် စကြိုသမံတလင်းပေါ်သို့ လည်ပြီးကျသွားသည်။ ထိုအခါ သူသည် သံဆန်ခါကို အောက်ဘက်သို့ ကျသွားအောင် အားနှင့် တအားဖိချသည်။

ထို့နောက် သူသည် ပြန်မကြီး အပေါ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်တက် သွားသည်။ ဘေးပြန်အတွင်းသို့ ခြေထောက်ဖြင့် အလျင်ဝင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ပြန်ပေါက်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သောအခါ ကျပ်ပြီးတစ်နေသည်။ တအားဖိပြီး ထွက်လိုက်သောအခါ ရှုပ်အကျီ စုတ်ပြုပြီး အရှိန်နှင့် ထွက်သွား သည်။ အောက်ဘက် ခြောက်ပေခန့်ရှိ စကြိုပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

သူ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ သံဆန်ခါကို နေသားကျအောင် ပြန်ပြီး တွန်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကြိုအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ အခန်းတစ်ခုမှ ရေဒီယိုဖွင့်နေသံ ကြားရသည်။ ရယ်သံများဝေါခနဲ ထွက်ပေါ် လာသည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းစွာပင် တိတ်သွားသည်။ နောက်ဘက်တွင် ဝေးကျန်ရစ်သည်။ စကြိုထိပ်သို့ရောက်သော လှေကားကြီးတစ်ခု တွေ့ရ သည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်ဘက်တွင် သုံးထပ်ရှိနေသည်။ အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ဝင်ပေါက်ခန်းမကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်နေသည်။ နီကြင်ကြင် မီးလုံးကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ နံရံဘက်ကို ကပ်ပြီး လှေကားမှ လျင်မြန်စွာ သူဆင်းသွားသည်။

အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ အမှောင်ရိပ်တွင် သူ့ခေတ္တမျှ

ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးမကြီးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် တုံ့ဆိုင်းနေမိပြန်သည်။ အုတ်နံရံမှ မီးတစ်ပွင့်သည် အောက်ဘက်ရှိ လူသွားလမ်းကလေးကို အလင်းရောင် ဖြန့်ကြက်ပေးနေသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း သူ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားပြီး အမှောင်ရိပ်သို့ ခိုဝင်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်တွင် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ကျောက်ခဲများ ခင်းထားသော ကွက်လပ်အတွင်းသို့ သံမဏိမြားတံများပမာ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသည်။ အပေါ်ဘက်တွင် သွယ်တန်းလျက်ရှိသော ပိုက်ပြန်ကြီးကို ရော်ဂင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤလေသွယ်ပြန်သည် သူ့ကို ဆေးရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်စေမည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ ယခုမူ သူသည် အခြားလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေရပေတော့မည်။

သူသည် အုတ်နံရံ အမှောင်ရိပ်ကိုခိုလျက် ကွက်လပ်ကို ကွေ့ပတ်ကာ သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင်သူသည် ဆေးရုံအဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဤတွင် သူသည် မီးသတ်လှေကားကို သတိရမိသည်။ ခဏအကြာတွင် မီးသတ်လှေကားကို သူ တွေ့ရှိသည်။ လျင်မြန်စွာ တက်သွားရသည်။ မိုးပေါက်ကြီးများ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသဖြင့် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ပြီး တက်သွားနေရသည်။

အပေါ်ဆုံးလှေကားခုံသည် အမိုးတံစက်မြိတ်အောက်ဘက်ရှိ တံခါးပေါက်တစ်ခု၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ဖြစ်သည်။ စင်္ကြံလက်ရန်းပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်ပြီး ရေတံလျှောက်ကို ခိုင်မခိုင် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ်အလေးချိန် ကောင်းကောင်းခံကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူပြီးနောက် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါ်ဘက်သို့ လွှဲတင်လိုက်သည်။

ခေါင်အုပ်ပေါ်သို့ သူရောက်ရှိသွားသည်။ ခေါင်အုပ်အတိုင်း သူ လျှောက်သွားသည်။ ခေါင်အုပ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ခွန်းသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမိုးအုတ်ကြွပ်များကို ထောက်ကိုင်သွားရသည်။ အဆောက်အအုံကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ ခေါင်းတိုင်သို့ရောက်အောင် ငါးမိနစ်မျှ သတိကြီးစွာဖြင့် သွားရောက်ရသည်။

သူနှင့် ပေငါးဆယ်ခန့်အကွာ အမှောင်ထုထဲတွင် ထောင်နံရံအပြင် အုတ်တံတိုင်းကို ခပ်ရေးရေး တွေ့မြင်ရသည်။ သူ၏ အောက်ဘက်တွင်ကား ထောင်တံတိုင်းဆီသို့ သွယ်ဆင်းသွားသော ရေသွယ်ပိုက်ရှိသည်။ ရော်ဂင် သည် နိုင်လွန်ကြီးခွေကို ဖြေပြီး နှစ်ခေါက် ခေါက်လိုက်သည်။ ခေါက်ထား သည့်ကွင်းကို ခေါင်းတိုင်တွင် စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိပ်စနစ်စကိုကိုင် ကာ အမိုးစွန်းဆီသို့ ဆင်းသွားသည်။

မိုးစိုထားသော ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ့ခြေထောက်များ ချော်နေသည်။ မကြာခဏဆိုသလို တစ်ပတ်လည်ပြီး ကျသွားသည်။ သူ၏ လက်ခေါက် များ၊ ပခုံးများ ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်များသည် ရေထုတ်ပြွန်ကို တိုက်မိတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ရေထုတ်ပြွန်ပေါ်တွင် ကားရားခွထိုင်ပြီး ခေါင်းတိုင်တွင် ပတ်နေသောကြိုးကို ဆွဲသိမ်းကာ ခွေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ရေ ပိုက်အတိုင်း ဆင်းတော့သည်။ ရေပိုက်စောင်းများနှင့် ပွတ်တိုက်မိသဖြင့် သူ၏ပေါင်ခြံမှာ ပွန်းပဲ့ရတော့သည်။ သူသည် နာကျင်စွာဖြင့်ပင် ပိုက်ကို လျှောဆင်းရသည်။ အောက်ဘက် ပေ ၄၀လောက်တွင် ကျောက်ခဲလုံးများ ခင်းထားသော သမံတလင်းပြင် ရှိသည်ဟူသောအသိကို ခေါင်းထဲမှ မောင်း ထုတ်ပစ်နေရသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ရေပိုက်ကိုမြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွေ့လျားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏လက်ချောင်းများသည် အုတ် တံတိုင်းကို ထိကိုင်မိတော့သည်။ အပေါ်ဘက်တွင် အုတ်တံတိုင်းကြီးသည် မိုးကောင်းကင်နှင့် ထိစပ်လျက်ရှိတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ရေပိုက်ပေါ်တွင် သတိကြီးစွာဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အုတ်တံတိုင်းထိပ်ရှိ သံချွန်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အုတ်တံတိုင်းပေါ် သို့ရောက်အောင် တက်လိုက်သည်။ သူသည် နားသည်ဆိုရုံမျှသာနားပြီး ကြိုးခွေကို ဖြေရပြန်သည်။ ကြိုးခေါက်ကို သံတိုင်နှစ်ခုတွင် စွပ်လိုက်ရသည်။ ထို့ နောက် ကြိုးနှစ်စကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စောစောကအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းရပြန်သည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ အောက်ဘက် ၁၀ပေခန့်ရှိ မြက်စို များကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ထိမိတော့သည်။ ကြိုးစကို ဆွဲချလိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တ

မျှ လဲလျောင်းနေမိသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြက်စိုစိုများပေါ်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ သူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ နိုင်လွန်ကြိုးကို လျင်မြန်စွာခွေလိုက်ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ရော်ဂင်သည် ယခင်တစ်ကြိမ် အတွေ့အကြုံအရ အိမ်ထောင်သည် ရပ်ကွက်ကို ဝေးဝေးကရှောင်သည်။ တောင်ခြေကိုကပ်ပြီး ဖုန်းဆိုးမြေနှင့် ကျောက်မိုင်းဆီသို့ သွားသည်။

အမှောင်သည် သူ၏မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်တော့သည်။ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် တောင်ကြားထိပ်သို့ သူရောက်သွားသည်။ ထိုတွင် ခေတ္တမျှရပ်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းတွင် အကျဉ်းထောင်ကြီးသည် ကမ္ဘာဦးခေတ် တောရိုင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင် အမှောင်ထဲတွင် ဝပ်တွားနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ရော်ဂင်သည် ရုတ်ခြည်းပျော်ရွှင်သွားဟန်ရှိသည်။ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖုန်းဆိုးမြေပြင်ကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားလေတော့သည်။ ၁၅မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျောက်မိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျောက်မိုင်း၏ တစ်ဖက်တွင်ကား မြစ်သည် မိုးအရှိန်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို တိုက်ဖြတ်ကာ အမှောင်ထဲတွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

သံတံတား တစ်ဝက်လောက်တွင် သူရပ်လိုက်ပြီး နိုင်လွန်ကြိုးခွေ၊ ဝက်အူလှည့်နှင့် သံဖြတ်ကတ်ကြေးတို့ကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ယခုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ တံတားပေါ်တွင် သူပြေးသွားသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် သစ်ပင်များအကြား၌ မီးလင်းနေသော အိမ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

(၄)

ကျောက်တုံးများခင်းထားသော မီးဖိုခန်းသည် အေးမြလှသည်။ လက်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ထင်းတုံးများတင်နေသော ဂျက်ပုပ်သည် တခိုက်ခိုက်တုန်

နေသည်။ သူသည် စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်လာပြီး အိမ်ငယ်ကလေး၏ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

မီးဖိုမှ မီးတောက်အရောင်သည် မျက်နှာကြက်ကိုဟပ်လျက် ထူးဆန်းသော အရိပ်များကို ထင်စေသည်။ ဂျက်ပုပ်သည် မီးဖိုထဲသို့ ထင်းတုံးများ ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

သူသည် နံရံကပ်စင်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်ယူကာ ဖန်ခွက်တစ်ဝက်လောက် ငှဲ့ထည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေတအုန်းအုန်း တိုက်နေသည်။ မိုးပေါက်များ သေနတ်ပစ်သလို ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်မှန်လျက်ရှိသည်။ မြစ်၏ တစ်ဖက်တွင် ငါးနှစ်မျှနေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူ စဉ်းစားမိသောအခါ သိမ့်ခနဲ တုန်သွားမိသည်။ ဝီစကီဖန်ခွက်ကို သူ အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်လိုက်သည်။ ရေမရောသော အရက်များ လည်ချောင်းအတွင်းသို့ ပူလောင်ကာ ဆင်းသွားသောအခါ သူ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဖြစ်ရသည်။ ပုလင်းကို သူ လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

ဘာသံမျှမကြားရပါ။ သို့သော် သူ၏ညာဘက်ပါးကို လေစိမ်းတစ်ချက် တိုးဝှေ့နေသည်။ သူဖြည်းလေးစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားသည်။

တံခါးဝတွင် ရော်ဂင်ရပ်နေသည်။ မိုးစိုနေသဖြင့် ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့သည် သူ့ကိုယ်တွင် အသားနှင့်တစ်သားတည်းလို ကပ်နေကြသည်။ သို့ဖြင့် သူ၏ တောင့်တင်းသော ကြွက်သားစိုင်းများသည် ပေါ်လွင်လျက်ရှိတော့သည်။ ဂျက်ပုပ်သည် ဤလို လူသားတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေရသည့်အတွက် ကလေးတစ်ယောက်လို ကြောက်လန့်နေမိတော့သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်တို့လိုက်ပြီးနောက် ကြိုးပမ်းကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ခင်ဗျား တကယ် ထွက်လာနိုင်တာပဲ၊ တော်ပါပေတယ် အိုင်းရစ်ကြီး”

ရော်ဂင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ခြေသံမထွက်ပါ။ ပုပ်လက်ထဲမှ ဝီစကီဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ အားရပါးရ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်သည်။

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”

ပုပ်သည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လျက်

“ရှစ်နာရီ ခွဲပြီးပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ် ဒီကနေ ကိုးနာရီမှာ ထွက်ချင်တယ်၊ ရေချိုးခန်း ရှိသလား”

ပုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ညနေကတည်းက ရေတွေနွေးထားတယ်”

“အဝတ်တွေကော”

“အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ တစ်ခုခု ဘာစားမလဲ”

ရော်ဂင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အချိန်မရှိဘူး၊ ဓာတ်ဘူးရှိလို့ရှိရင် ကော်ဖီထည့်ထားပါ၊ ဆင်းဒဝစ် နည်းနည်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ လမ်းမှာ ကျုပ်စားသွားမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အိုင်းရစ်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ရေချိုးခန်း က စကြိုလမ်း တစ်ဖက်ထိပ်မှာရှိတယ်”

ရော်ဂင် ချာခနဲလှည့်ပြီးထွက်သွားသည်။ အားယူပြီး ပြုံးထားရသော အပြုံး ဂျက်ပုပ်၏ မျက်နှာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်ကြီးများ အောက်မေ့နေသလဲ မသိဘူး”

သူမီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် ရေနွေးအိုးတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အံဆွဲတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ပေါင်မုန့်လှီးသည့်စားကို နှိုက်ရှာသည်။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး တစ်လွှာပြီး တစ်လွှာလှီးနေတော့သည်။ ရေချိုးခန်းသည် နောက်မှ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေချိုးကန်သေးသေးက လေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ ရေချိုးကန်တွင် ရေနွေးဖြည့်လိုက်သည်။ မိုးစိုနေသော အဝတ်များကို ချွတ်ပြီးကန်ထဲသို့ ရော်ဂင်ဝင်လိုက်သည်။ သူသည် အနွေးဓာတ်ကို ခေတ္တမျှခံစားနေပြီးနောက် သူ့ကိုယ်မှ အညစ်အကြေးများကို တိုက်ချွတ်ပစ်သည်။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကန်ထဲမှထွက်ပြီး ရေခြောက်အောင် သုတ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခါးတွင်ပတ်ပြီး အိပ်ခန်းသို့သွားသည်။

သူ့အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး ခုတင်ပေါ်တွင် သေသေသပ်သပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားများအပြင် ဖိနပ်မှာလည်း

သူနှင့်အတော်ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးကာအကျိတ်တစ်ထည်နှင့် မိုးကာဦးထုပ်တစ်လုံးလည်းတွေ့ရသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို ယူပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ရော်ဂင်သွားသည်။

ပုပ်က ဧရာမ ဓာတ်ဘူးကြီးတစ်လုံးနှင့် မုန့်သေတ္တာတစ်လုံးတို့ကို မီးဖိုထဲမှ သယ်ယူလာသည်။

“အထဲမှာ ဆင်းဒဝစ်တွေပါတယ်။ လမ်းမှာ ရပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

“ကျုပ် ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“အိုမိုးက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ရမှာလဲ”

ပုပ်ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ကင်ဒယ်မြို့က လိပ်စာတစ်ခုနဲ့ ကျုပ်ဆက်သွယ်နေရတာပဲ။ ကင်ဒယ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

“လိတ်ဒီစတြိတ်မှာ မဟုတ်လား၊ ဝက်စမိုးလင်းကောင်တီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အဝေးကြီးသွားရမယ်။ ဒီကနေ မိုင်သုံးရာငါးဆယ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မနက် ခုနစ်နာရီမှာ ရောက်ရမယ်”

နံနက် ၇ နာရီသည် ထောင်စစ်မည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင်ပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့သည် သူ့ကိုဘယ်နည်းနှင့်မှ ကင်ဒယ်မြို့မှာ ရှာကြမည်မဟုတ်။ ဖုန်းဆိုးမြေမှ သူထွက်သွားပြီ ဆိုသည်ကို သုံးလေးရက်လောက်ကြာမှ သူတို့ သိကြပေမည်။ ထိုအချိန်အထိလည်း သူဘယ်မှာ ရောက်နေသည်ကို သူတို့ မသိနိုင်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ၇ နာရီလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အဲဒီအချိန်မှာ လာခေါ်သွားမှာမို့ပဲ။ ခင်ဗျားက ဝူးလ်ပက် ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ထားရမယ်။ အဲဒီမှာစောင့်နေရမယ်။ ဝူးလ်ပက် ဟိုတယ်က စထရစ်လန် ဂိတ်မှာရှိတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို စောင့်ရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိရိုးအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်က ကင်ဒယ်မြို့ စာတိုက်လိပ်စာနဲ့ ဆက်သွယ်နေရတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ပုပ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်တော့မှ မျက်စိကို ပိတ်ပြီး လုပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောတာအမှန်ပဲ အိုင်းရစ်ကြီး၊ ဘုရားသခင် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်အပြင်ရောက်တော့ ခင်ဗျား ဖောက်ထွက်တဲ့အကြောင်း ပြောမိတာ တော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒီသတင်းဟာ သူတို့နားကိုရောက်သွားတာပဲ။ ဒီ အကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“ရှေ့နေ ဆိုမိအကြောင်းပြောစမ်းပါ”

“ရှေ့နေလိုက်ခွင့် ပိတ်ထားတာငါးနှစ်ရှိပြီ။ လူလိမ်၊ လူကောက်တစ် ယောက်ပဲ။ သူကျွန်တော့်ကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က လာတွေ့တယ်။ ခင်ဗျားထောင်က ဖောက်ထွက်တဲ့သတင်းကို သူ့အမှုသည်တစ်ယောက်က ကြားတယ်တဲ့။ သူတို့ ကျွန်တော့်ဆီကို ခြေရာခံပြီး ရောက်လာကြတာပဲ”

“ခင်ဗျားအခန်းက ဘာလဲ”

“ဒီလုပ်ငန်းကလေး စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် တစ်ရာနှစ်ရာနဲ့ အသုံးစရိတ် ကလေးတွေရမယ်”

ရော်ဂင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ သူ့မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည်။ ယခုအထိတော့ ဘဝင်ကျစရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိပါ။ ကိုလံက အင်မတန် ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခြေရာဖျောက်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ သူနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက် သွယ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ လောလောဆယ်တော့ လုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့။ ကင်ဒယ်ကို ကျုပ် ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

ပုပ်က စာရွက်ဖြူလိပ်ကလေး တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေးရင်း

“ခရီးသွားမြေပုံပဲ၊ အိတ်ဇီတာကနေ ခရီးစရမယ်။ အဲဒီကနေ သွားရင် ကင်ဒယ်ကို ရောက်သွားမယ်”

သူမြေပုံပေါ်မှ လမ်းညွှန်ကိုပြသည်။ အိတ်ဇီတာမြို့သို့ရောက်လျှင် ရော်ဂင်သည် အေ ၃၈ လမ်းမကြီးအတိုင်း လိုက်ရမည်။ ဗရစ်စတိုနှင့် ဂလောက်စတာတို့ကို ဖြတ်သွားရမည်။ ဂလောက်စတာသို့ ရောက်သော အခါ အမ် ၅လမ်းမကြီးကို ဆက်ပြီးလိုက်ရမည်။ ဝါစက်စတာနှင့် ဘာမင်ဂမ့်

မြို့တို့ကို ဖြတ်သွားရမည်။ ထို့နောက် အမ် ဖလမ်းမကြီးအတိုင်း လင်ကာ ရှိုင်းယားကို ဖြတ်ပြီး လိတ်ဒီစတြိတ်သို့ ရောက်သွားမည်။

“တချို့လမ်းတွေက အခုမှ ဖောက်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခြံပြီးပြောရ ရင်တော့ လမ်းကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“ကျုပ်အတွက် ဘာကား စီစဉ်ထားသလဲ”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူး၊ ဖိဒ်ဗင်ပဲ၊ နှစ်နှစ်သားရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စက်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စမ်းထားတယ်၊ ကားနောက် ပိုင်းမှာ နမူနာ မွေးမြူရေးအစားအစာတွေပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ မွေးမြူရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုက အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ပဲ”

ထို့နောက် ပုပ်သည် လက်ဆွဲအိတ်နှင့် သက်သေခံအထောက်အထား စာရွက်များကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ကတ်ပြားပဲ၊ ခင်ဗျားနာမည်က ဂျက်ကမန်း၊ ဒါက ကားမောင်းလိုင်စင်၊ ကားမောင်းတာတော့ ခင်ဗျားမမေ့ကောင်းသေးပါ ဘူး”

ရော်ဂင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“မောင်းနိုင်ကောင်းပါသေးတယ်”

ထို့နောက် အာမခံစာချုပ်စာတမ်းများ၊ ဂျက်ကမန်းနာမည်နှင့်ပင် မော် တော်ယာဉ် အသင်းဝင်ကတ်ပြားပင် ပါရှိသည်။ ရော်ဂင်သည် ယင်းစာရွက် စာတမ်းများအားလုံး အကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အကုန် စီစဉ်ထားတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်က အားလုံး ကျေနပ်စေချင်တယ်”

ထို့နောက် ပုပ်သည် ပိုက်ဆံအိတ် အဟောင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ပေး သည်။

“အထဲမှာ ပေါင်လေးဆယ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ပိုယူဖို့တော့မကောင်း ဘူး၊ ခင်ဗျားကို တားပြီးရှာတဲ့အခါမှာ ငွေတွေအများကြီး တွေ့လို့ရှိရင် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေမယ်”

“ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ရဲအတွေးက ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပုပ် မျက်နှာရဲသွားသည်၊ သို့သော် ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်နိုင်သည်။

“အမှန်ပဲပေါ့”

ထို့နောက် သူ့လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“၉ နာရီထိုးတော့မယ်၊ ခင်ဗျားသွားဖို့ အချိန်တော်နေပြီ”

ရော်ဂင်သည် မိုးကာအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ခါးစည်းကြိုးကို ချည်ပြီး ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားကြသည်။ ပုပ်က အပြင်ဘက်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျီဟောင်းတစ်ခုရှိရာသို့ ရော်ဂင်ကိုခေါ်သည်။ ကျီတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲတွင် ကားနှစ်စီးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်စီးက ဧရာမဗင်ကားအနက်ကြီး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်စီးကတော့ ဆလွန်းကား အစိမ်းကလေးဖြစ်သည်။ ရော်ဂင် တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး ကားနှစ်စီးကို ကြည့်ရင်း

“နှစ်စီးတောင်ပါလား”

“ဒီလိုညမျိုးမှာ ကားမရှိဘဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကပြန်ရမလဲ၊ မနေ့က ဖို့ဒ်ကားကို ဒီမှာထားပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်အောင် ငါးမိုင်လုံးလုံး လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဆလွန်းကားကို ကနေ့မနက်ပဲ ပလိုင်းမောက်က ကျွန်တော်ယူခဲ့တယ်”

မမှန်တာကလွဲရင် ဤလူပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကလေးကကောင်းသည်။ အကြောင်းမှာ ကားနှစ်စီးစလုံး၏ တာယာများသည် နေ့ခင်းက ရွာထားသောမိုးကြောင့် ရွံ့များပေကျလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ရော်ဂင် မပြောပါ။

“ကျုပ် သွားမယ်”

ပုပ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သွားတဲ့လမ်းလည်း မှန်ပါစေ၊ အိုင်ယာလန် သဘောစီးဖို့ ဟိုးလီးတက်ကို ချော်တောငေါ့ မသွားလိုက်နဲ့ဦး”

ရော်ဂင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် အမူအရာမရှိပါ။

“ခင်ဗျား ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကားပြောတာလဲ”

ပုပ် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး အိုင်းရစ်ကြီး၊ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဧရာမလူကြီးက ခင်ဗျားအတွက် ငွေရင်းငွေနှီး အတော်စိုက်ထားရတယ်၊ အဲဒါအတွက် အတုံ့အပြန်အလေး သူလိုချင်လိမ့်မယ်”

နောက်တစ်ခဏတွင် ပုပ်၏လည်ပင်းကို ရော်ဂင်၏ လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပုပ်၏မျက်လုံးကြီးများ ပြုံးထွက်ပြီး နီရဲလာသည်။

“အလုပ်တစ်ခုကို ကျုပ်လုပ်ရင် ကျုပ်လုပ်ချင်လို့ပဲ၊ အဲဒါကို အမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ ပုပ်၊ ရှောင်ရော်ဂင်ကို ဘယ်သူမှ ခိုင်းလို့မရဘူး”

ရော်ဂင်က တွန်းပစ်လိုက်ရာ ပုပ်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆေးဖြူသုတ်ထားသော နံရံကိုကျောနှင့် ဆောင့်ကပ်မိသည်။ ထိုနေရာမှ သူထိုင်ကျသွားသည်။ တော်တော်နှင့် အသက်ရှူ၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဗင်ကား မောင်းထွက်သွားသံကို သူကြားရသည်။ ကားသံ ဝေးပြီးပျောက်သွားသည်။

ကျောက်တုံးပေါ်တွင် နင်းလာသော ခြေသံတစ်ခု ကြားရသည်။ ထို့နောက် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ရော်ဂင် ကစားတာကြမ်းတယ်၊ ပေါင်းရသင်းရမှာကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ပုပ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင်နရီဆိုမိကို တွေ့ရသည်။ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ ကျုပ်သာဆိုရင် တော့ ဒီအထဲက ထွက်သွားပြီ”

“ဒီပိုက်ဆံတွေ အကုန်လုံးကို အရှုံးခံလိုက်ရမလား” ဆိုမိက သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး “အထဲကိုသွားရအောင်၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ကျုပ်လုပ်နေတာတွေကို ခင်ဗျား သိရမယ်”

လမ်းကွေ့သို့ရောက်သောအခါ ရော်ဂင်သည် ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး ကားလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ သည်လို ပြန်လာစရာ သူ့မှာ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ပထမအချက်ကတော့ ပုပ်ကို သူမကြိုက်ပါ။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ပုပ်ကို သူမယုံပါ။ ဗင်ကားကို မနေ့ကတည်းက

သည်မှာ ဝှက်ထားသည်ဆိုသော်လည်း တကယ့်အဖြစ်တွင် ကားနှစ်စီးစလုံး၏ တာယာများ စိုစွတ်နေသည်။

အိမ်ကလေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သူသည် လမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ ထင်းရှူးပင်များအကြားမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကို နောက်ဘက်မှ ဖြတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီး ချထားသည်။ သို့သော် သူကုန်းငုံပြီးကြည့်သောအခါ ခန်းဆီးဟနေသော နေရာမှနေ၍ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဟင်နရီ ဆိုမီနှင့် ပုပ်တို့သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် ပြောဆိုနေကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဝီစကီပုလင်း ရှိသည်။ ရော်ဂင် ထိုနေရာမှာ ခေတ္တမျှသာနေသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ဇာတ်ကရုပ်သည်။ အရှုပ်ဆုံးကတော့ ကိုလံအိုမိုး သည်လိုလူမျိုးတွေနှင့် ဘာကြောင့် ပတ်သက်နေရသနည်း။ စဉ်းစား၍မရပါ။ ကင်ဒယ်သို့ ရောက်မှသာလျှင် အဖြေကို သိရှိရပေလိမ့်မည်။

ရော်ဂင် ကားထိုင်ခုံကို ကျောမှီလိုက်ပြီး ကားကို ဂရုစိုက်ကာ မောင်းနှင်လျက်ရှိတော့သည်။

(၅)

ညသန်းခေါင် ကျော်လာသောအခါ လမ်းပေါ်တွင် ရော်ဂင်၏ကားတစ်စီးတည်းလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ဗရစ်စတိုနှင့် ဘာမင်ဂမ် ကြားတုန်းကမူ ညလုံးပေါက် မောင်းနှင်သော ကုန်ကားကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ည ၂နာရီ ကျော်သောအခါ စတုတ်မြို့အနီးရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကလေးတစ်ခုတွင် ခေတ္တမျှရပ်နားပြီး ဓာတ်ဆီဖြည့်ရသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်ဆီဖြည့်သည့်သူ မတွေ့မမြင်စေရန် သူသည် ကားအမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်နေရသည်။

ယခုအထိတော့ အချိန်ကိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်သည့် မိုင်နှုန်းတွင်းမှာပင် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ နံနက်အရုဏ်ကျင်းသောအခါ သူသည် လန်ကက်စတာမြို့၏ အရှေ့ဘက် အမ်-၆လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်

လျက်ရှိသည်။

နံနက်ခင်းသည် မိုးတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် မှိုင်းပျနေသည်။ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော မိုက်ကမ်ဘီ ပင်လယ်အော်ကြီးသည် လှိုင်းခေါင်းဖြူများဖြင့် ဖွေးနေသည်။ ဘေးမှန်ကို သူဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆားဓာတ်ပါသော ပင်လယ်လေကို သူ ရှူရှိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်းမှာလန်းဆန်းသွားရသည်။

ရော်ဂင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ လမ်းဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ပင်လယ်ကြီးကို ငေးမျှော်ရင်း ကော်ဖီကို သူ သောက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက်များလားဟုပင် ထင်မှတ်နေမိသည်။ အဆောင်တံခါးဖွင့်သံကြောင့် သူအိပ်ရာမှ လန်နိုးလာမည်လားဟု စိုးရိမ်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စင်ရော်တစ်ကောင်၏ ဟစ်အော်သံကို ကြားရသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချသည်။ မိုးရေထဲမှာ အတန်ကြာအောင် သူရပ်နေသည်။ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

၇နာရီကျော်ကျော်ကလေးတွင် ကင်ဒယ်သို့ သူရောက်သွားသည်။ ပုပ်ပြောလိုက်သည့်နေရာကို တွေ့သည်။ ဈေးမြို့ကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နံနက်စောစောပိုင်းမှာပင် လူတွေသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပြီဖြစ်သည်။ ကားရပ်သည့်နေရာတွင် ကားကို ဆိုက်ရပ်ထားလိုက်သည်။

ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တော်လှန်ရေးသမားတွေနှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ယခုလိုပင် မိုးတွေရွာနေသည်။ မိမိတို့၏ အဆက်အသွယ်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ရန်သူ့သူလျှို့ ဖြစ်သွားသည်။ သည်လောကကြီးမှာ ဘာတစ်ခုမျှ သေချာသည်ဟူ၍မရှိပါ။ အမိဝမ်းတွင်းမှ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ရောက်သည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

ပုပ်ပေးလိုက်သော စီးကရက်ဘူးကို သူထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကုန်နေ

ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘူးခွံကို သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ချေလိုက်သည်။
သည်အချိန်မှာပင် တည်ငြိမ်သော အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ ရော်ဂင်”

မိန်းကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ သည့်ထက်
မကြီးနိုင်ပါ။ သူမက မိုးကာအင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။
ခါးစည်းကြိုးကို ချည်ထားသည်။ သူမ၏ ခေါင်းတွင် ပဝါစည်းထားသော်
လည်း လွင့်ထွက်နေသော ဆံနွယ်ကလေးများတွင် မိုးစက်ကလေးများ ဟီး
လေးခိုနေကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ကား၏ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်သွား
ပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ရော်ဂင်၏ နံဘေးတွင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏
မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေးက ချောမွတ်လျက်ရှိသည်။ မျက်ခုံးမွှေးနှင့် ဆံပင်များ
က နက်မှောင်သည်။ သူမ၏ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းစုံက နုအိရွန်းစိုလျက်ရှိ
သည်။ အိုင်ယာလန် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတွင် တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာ
ပေါက်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်မှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

ရော်ဂင် မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မမှာ ကားနံပါတ်ရှိတယ်၊ ကိုလံက ဓာတ်ပုံပြထားတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ဦးရဲ့ရုပ်က အတော်ကြီးကို ပြောင်းသွားပြီ”

“ကိုယ်တို့အားလုံး ဒီလိုပဲ ပြောင်းလဲကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းက
ဘယ်အခန်းကနေ ပါလာတာလဲ”

“ဦး မကြာခင် သိရမှာပေါ့၊ ကျွန်မကို ကားမောင်းဖို့ နေရာပေးရင်
ကျွန်မတို့ အခုပဲ သွားကြမယ်”

ရော်ဂင်က တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပေးသည်။ သူ၏ အသိစိတ်တွင် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးဟူသော အချက်ကိုခံစားလိုက်မိသည်။ သင်းယုံ့သောရနံ့ကို ရှူ
ရှိုက်ရသည်။ မိုးကာအင်္ကျီစကို ဆွဲချပြီး ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

“စီးကရက်ဝယ်ဖို့ တစ်နေရာမှာ ရပ်ကြရအောင်”

ရော်ဂင်ပြောလိုက်သည်။မိန်းကလေးက သူမ၏အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်

အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ထံသို့ ပစ်မြောက်ပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ဝယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန် မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ကိုယ်တို့သွားရမှာ ဝေးသလား”

“မိုင်လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်”

သူမက တကယ်ပင် တည်ငြိမ်သည်။ သူမ၏ ကားမောင်းသည့် လက်တွေကလည်း တုန်ယင်ခြင်းမရှိ။ လမ်းကျဉ်းကလေးများတွင် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။ ရော်ဂင်က ကားရှေ့ခန်းတစ်ဖက် ထောင့်ကို မှီကာ သူမကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေသည်။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘဝ၏ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကို ခံထားရဟန်ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးစိမ်းကလေးများတွင် နာကျင်မှုတစ်ခုကို ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံကား မရှိ။ သူမ၏ ကြံ့ခိုင်သော မေးကလေးက သူမ၏ သတ္တိကို ဖော်ပြနေသည်။ သူမ၏ တည်ငြိမ်သော လက်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ညွှန်းဆိုနေသည်။

သူ၏ အတွေးများကို သူမ၏အသံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အကဲခတ်မိရောပေါ့”

“လီဗာပူ အိုင်းရစ် မဟုတ်လား”

“သိသာလို့လား”

“ဒီလိုအသံဝဲပုံမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာလည်း မရှိဘူး။ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အပြင်မှာလည်း မရှိဘူး”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးကတော့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတဲ့လား”

“ကိုယ်က ဘာလို့ အင်္ဂလိပ် ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဦးက သူတို့စစ်တပ်မှာ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းက သိနေပုံပဲ”

“သိတာပေါ့၊ တစ်ချိန်တုန်းကဆိုရင် ရှောင်ရော်ဂင်ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပဲ”

သူတို့သည် ယခုအခါတွင် မြို့အစွန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ သူမက ကားကို အုတ်တံတိုင်း တစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သံတံခါးပေါက်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဦး ခဏနော်၊ ကျွန်မ မရောက်တာကြာလို့”

“လုပ်ပါ”

ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်သွားသော မိန်းကလေးကို သူကြည့်နေသည်။ တောသူတစ်ယောက်လို ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဖြိုးလှသည်။ အင်္ဂလိပ်စံချိန်နှင့်ဆိုလျှင် အတော်ပင် ကြီးလွန်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုက စေ့ဆော်လာသဖြင့် ရော်ဂင်သည် သူမ၏ နောက်သို့လိုက်သွားမိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းမှာ နွေးနေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ နောက်ဆုံးခုံတန်း တစ်ခုတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမက ဝတ်ပြုစင်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိသည်။

မိန်းကလေး ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ မတ်တတ်ထပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးက သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး

“ဦးက မဟုတ်တာပဲ၊ ဦးကို လူတွေတွေ့ကုန်မှာပေါ့”

သူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေရင် အဖမ်းခံရတာပဲ၊ ကျုပ်က ထွက်ပြေးတဲ့အလုပ်မှာ လက်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ပါ”

လှေကားထစ်ပေါ်တွင် သူတို့ ရပ်နေကြသည်။ လေတိုက်ခတ်ရာတွင် မိုးမှုန်များပါလာသည်။ သူမက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မနာမည် ဟန်နာကော်စဘယ်လိုပါ မစ္စတာ ရော်ဂင်”

သူမ၏ လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

သူက ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“ကိုယ့်ကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ကန်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကိုပေါ့၊ ဝှစ်ဘက်ဆိုတဲ့ နေရာနားမှာ”

“အဲဒီမှာ ကိုလံအိုမိုး ရှိပါသလား”

“ဦးကို သူ စောင့်နေပါတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ ကယ်ရီမှာ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ခြံတစ်ခြံရှိတယ်။ သူ အသက်ကြီးနေပြီ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အနေနဲ့ အိမ်ပြန်သင့်နေပြီ”

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမက သူ့ကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ကားဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

* * *

ဒစ်ဗန်ဗရူးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ အတော်ကြီးကို နွမ်းနယ်နေသည်။ မိုးစက်များက ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ပက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သူ့ဇနီး ခေါင်းပြုလာသည်။

“ဖုန်း ဒါလင်၊ လက်ထောက်မင်းကြီးဆီကပဲ”

ဇနီးသည်ကို ဗန်ဗရူး ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ၏ နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားသည်။

“နောက်နေတာလား”

“ကျွန်မ မနောက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုအတွက် မနက်စာ ကျွန်မ မီးဖိုပေါ်မှာ နွေးထားတယ်၊ သူပြောတဲ့အသံကို နားထောင်ရတာ အစ်ကို အခုချက်ချင်း အပြင်ကို သွားရမယ့်သဘောပဲ”

ဗန်ဗရူး ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်မည့်အကြောင်းသည် ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသည့်အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရမည်။ အမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရမည်။ အိမ်တစ်အိမ် ဖောက်ထွင်းခံရသည့် ကိစ္စလောက်နှင့်တော့ အခုလို မနက်အစောကြီး ၇နာရီခွဲ

လောက် လက်ထောက်ပုလိပ်မင်းကြီးက ဒုက္ခခံပြီး ဖုန်းဆက်လိမ့်မည် မဟုတ်
ချေ။

ဗန်ဗရူး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ဗန်ဗရူးပါ မင်းကြီး”

“မောနင်း ဒစ်၊ ဒီမနက်တော့ ခင်ဗျား မနက်စာစားရတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ရော်ဂင် ထွက်သွားပြီ”

ဗန်ဗရူး ရုတ်ခြည်းပင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့
မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး အသက်ကို မှန်အောင်ရှူလိုက်ရသည်။
ပြီးမှ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ညပိုင်း တစ်ချိန်ချိန်ကပဲ၊ ကနေ့မနက် ၇နာရီ လူစစ်တော့မှ သူပျောက်
နေမှန်း သူတို့သိရတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီး အခုပဲ အဘိုးကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောတယ်”

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားတာလဲ”

“ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ တစ်ခုခုတွေ့ရမှာပဲ၊ လော
လောဆယ်တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

ဗန်ဗရူး ခပ်ဖွဖွကလေး ရယ်လိုက်ပြီး

“ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေကတော့ သူ့ကို ကိုယ်ပျောက်တစ္ဆေ
လို့ခေါ်ကြတယ်”

လက်ထောက် ပုလိပ်မင်းကြီးက သူ့စကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက်

“သူ့ကို ပြန်မိဖို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဦးစီးကြီးကြပ်ရမယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ရော်ဂင်အကြောင်း ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ”

“အဲဒါ ပြဿနာပေါ့”

“ဇွနာရီမှာ ပက်ဒင်တန်ကထွက်တဲ့ အမြန်ရထားရှိတယ်၊ ဒွိုင်းယားကို
ခေါ်သွားပါ။ ဟိုမှာရှိတဲ့ ပုလိပ်တွေအားလုံးက ခင်ဗျားကို ကူညီကြလိမ့်မယ်”

သူလွတ်နေတာ ကြာလေလေ အခြေအနေဆိုးလေလေပဲ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေ ပါလာလိမ့်မယ်၊ စစ်ကြီးအတွင်းက သူလုပ်ခဲ့တာတွေကို ရေးကြလိမ့်မယ်”

“ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက သူ့ကိစ္စတွေကို ပြန်စဉ်းစားလိမ့်မယ်လေ”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ ဒီလိုမျိုး အကျပ်ကိုင်လာတာကို အရှုံးပေးရမှာလား၊ ခင်ဗျားဟာ ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ကဲ လုပ်ငန်းစပေတော့”

ဗန်ဗရူးသည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ထားလိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာတွင် ခဏမျှရပ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ရဲကြပ်ကြီး ဒွိုင်းယားအိမ်သို့ တိုတိုတုတ်တုတ် ဖုန်းဆက်သည်။ ပြီးသောအခါ မီးဖိုထဲသို့သွားရောက်သည်။ သူ့ဇနီးသည် မီးဖိုအနီးတွင် ရပ်နေရာမှ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဒယ်အိုးကို ကိုင်ထားသည်။

ဗန်ဗရူး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး

“ကော်ဖီပဲ ပေးတော့အချစ်၊ ကိုယ်သွားရတော့မယ်”

ရော်ဂင်နှင့်မိန်းကလေးတို့ ဘိုးနက်သို့ ရောက်ရှိပြီ။ ဝင်ဒါမီယာကန်ကြီး၏ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ ကူးတို့သင်္ဘောဖြင့် ကူးသည့်အချိန်တွင် မိုးသည် ရွာသွန်းဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကူးတို့သင်္ဘောမှာ လူရှင်းသည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်လျက် သဘာဝအလှကို ခံစားနေကြသည်။

“ဦး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“တကယ်လှတာပဲ”

“အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာတော့ အလှဆုံးနေရာပဲ၊ နွေဆိုရင် ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အပျော်ခရီးထွက်တဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရာသီမျိုးမှာတော့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးပဲ”

သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးများ နီရဲနေသည်။ သူမက မျက်ခုံးမွေးများပေါ်မှ ရေမှုန်ကလေးများကို ကပေါ့ကလျော့ပင် သုတ်ပစ်ကာ ကယ်လီကျွန်းဆီသို့ ငေးမောနေတော့သည်။ ရော်ဂင်က သူမကိုကြည့်သည်။ အလှကိုတွေ့

သည်။ ကြည်နူးရသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နေသော သူတို့သည် ဟောက်ရှိတ်သို့ သွားသောလမ်းကို လိုက်ကြသည်။ ကိုနီတန်ဝါတာ၏ တစ်ဖက်သို့ရောက်သောအခါ ဝှီချမ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကြရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မြောက်စူးစူးသို့ သွားကြသည်။ ဝှစ်ဘက်ဘူတာရုံမှ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက် ရောက်သောအခါ မတ်ရှ်အင်းဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ကြရသည်။ သူမက လမ်းမကြီးမှ ချိုးကွေ့ပြီး မညီမညာသော မြေလမ်းအတိုင်း ပင်လယ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သည်။

သူတို့သည် မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်နေသော ချောင်းရိုးအတိုင်း မောင်းသွားကြသည်။ ယခုအခါ သူတို့ဖြတ်သန်းနေရသော အရပ်ဒေသသည် တကယ့်တောရိုင်းမြေပင် ဖြစ်တော့သည်။ နွဲ့တောကြီးများ ရှိသည်။ ကျူတောကြီးများ ရှိသည်။ ကျူပင်တွေကြားထဲတွင် တောဘဲသိုက်များ တွေ့ရသည်။ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ နှင်းမြူများ လွင့်မျောလာသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အဆုံးအစ အတိအကျ မရှိသလို ထင်ရသည်။

ဗင်ကားသည် ထင်းရှူးတောတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားပြန်သည်။ ထင်းရှူးတော၏ တစ်ဖက်သို့ရောက်သောအခါ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် အထီးတည်းရှိနေသော လယ်တောအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည်။

ရှေးအခါက ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ကျောက်တုံးအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ကြီးမားကောင်းမွန်သော ကျိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ခြံစည်းရိုးကာထားသော ဝင်းရှိသည်။ သို့သော် အနီးသို့ရောက်သောအခါ အရာရာသည် ပျက်ယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရော်ဂင် တွေ့ရှိရသည်။ ခြံစည်းရိုးများ ကျိုးပေါက်နေသည်။ ဆေးရောင်များ ပျက်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည်။

လမ်းခင်းထားသော ကျောက်တုံးများအကြားတွင် မြက်ရိုင်းများ ပေါက်နေသည်။ ဟန်နာသည် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“နေရာကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီရေတွေ တိုက်စားတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့ စားကျက်မြေတွေမရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှ စိုက်လို့ပျိုးလို့ မရတော့ဘူး၊ တောဘဲပစ်ဖို့နဲ့ ငါးမျှားဖို့ပဲ အလုပ်ရှိတော့တယ်”

သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ကြာပြီပေါ့”

သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်

“ကိုလံအိုမိုးနဲ့ ဦး မတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်”

“သူ အများကြီးကျသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မပြောပါနဲ့၊ သူ့မှာရှိနေတဲ့ မာန်ကလေးက သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေးပဲ”

ရော်ဂင် စကားမပြန်ရမီတွင် သူ့နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။ သူလျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသူသည် လက်ကိုင်တုတ်ကို မနည်းကြီးပင် အားပြုထားရသည်။ ခါးကုန်းနေသဖြင့် ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် စိုက်ကျနေသည်။

“ရှောင်... ရှောင်ရော်ဂင်”

သူ တိုးညင်းစွာ ရွတ်ဆိုသည်။

ရော်ဂင်သည် တင်းပုတ်ကြီးနှင့် အထုခံလိုက်ရသလို ထိခိုက် ချောက်ချားသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြီးထိန်းချုပ်ကာ ထိုလူကြီးကိုတွေ့ရန် လျှောက်သွားရသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး

“ကိုလံ အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့မတွေ့တာ ကြာလှပြီ”

ကိုလံအိုမိုး ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အချိန်က အရာရာကိုပြောင်းလဲတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အရှိက်အထိုးခံရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရင့်ကိုတော့ သူက အများကြီး ညှာတာထားတာပဲ”

ထို့နောက် သူသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ဆေးဖြူသုတ်ထားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရော်ဂင် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ တစ်ချိန်က သူသိကျွမ်းခဲ့ရသော ဧရာမလူကြီးသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာနှုန်းရုပ် ကြီးပေါ်တွင် အဝတ်များ ချိတ်ထားသကဲ့သို့သာ ရှိတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာဖြစ်သည်။ စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားသည်။ ကိုလံအိုမိုးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဟန်နာကို ကြည့်သည်။

“ဗီရိုထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံးရှိတယ် မိန်းကလေး၊ ဖန်ခွက်တွေလည်း

ရှိတယ်၊ ငါ့ကိုမသောက်ပါနဲ့လို့ မပြောပါနဲ့၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှဆင်ခြင်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

ရော်ဂင်သည် မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျန်ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလံ”

“ဟိုတုန်းက ပေခဲတေခဲတဲ့ဒဏ်တွေ အခုကစပြီး ခံနေရတာပေါ့၊ ဒါဆန်းသလား” သူခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။ “အင်္ဂလန်က ထောင်တစ်ခု ထဲမှာ ၇နှစ် နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒါထက် အခြေအနေကောင်းတာမျိုး ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“တွမ်ကလပ်ရေးတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့မှ အလျှော့ မပေးပါနဲ့တဲ့၊ အမြဲတမ်း တိုက်ပွဲဝင်နေပါတဲ့၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိန်းထားပါတဲ့” ရော်ဂင် ပြောလိုက်သည်။

ကိုလံအိုမိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“သူလည်း ၁၅နှစ်လုံးလုံး အဲဒီအတိုင်းလုပ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟန်နာသည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ ဝိစကီထည့်ပြီး သူတို့ထံသို့ ယူလာသည်။

သူမက ရော်ဂင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက စကားပြောနေသည်။ ထို့နောက် သူမ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အိုမိုးသည် ဝိစကီအနည်းငယ် သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆေးတံကိုယူပြီး ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးများကိုယူကာ ဖြည့်နေသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် မောင်ရင့်သတင်းတွေ ပျံ့နေပြီ၊ မောင်ရင့်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာနေကြပြီ။ ဖုန်းဆိုးမြေကထွက်တဲ့ လမ်းတွေအားလုံးကို ပိတ်ထားကြပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရင့်က ဒီကိုရောက်နေတယ်။ မိုင်ပေါင်း ၃၅၀ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့နေရာတစ်ခုပဲ၊ ရယ်စရာကလေး တစ်ခုပဲ”

အဘိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ရော်ဂင်က သူ့ကိုဂုဏ်ပြုပြီး သောက်လိုက်သည်။

“ငါတို့ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့အတွက် အဖွဲ့ကြီးဟာ သူ့ဟာသူ ဇာတ် သိမ်းသွားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ငါ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ကိုလံအိုမိုးက ပြောလိုက်သည်။

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ရော်ဂင်က

“ဒီကနေပြီး ကယ်ရီကိုရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ဘယ်လမ်းဖြစ်မလဲ”

“ဒီမယ် ရှောင်၊ မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးချင်တာ ဒီအကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားက လေးနက်လှသည်။ ရော်ဂင်နားမလည်သည့် အကြောင်း တစ်ခုရှိသည်။ သူ့ထံသို့ ဆိုမိလာသွားသည့်နောက်တွင် အဓိပ္ပာယ် ၎င်းပုံနေ သော အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရော်ဂင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ ကာ ထင်းစတစ်စဖြင့် မီးညှိလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြတာ သိပ်ကြာ နေပြီ ကိုလံ၊ အဲဒီတော့ ဆရာကြီး ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ”

အဘိုးကြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“ပြောရမှာကတော့ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ၊ တို့မှာ မင်းအတွက် အလုပ်တစ် ခုရှိတယ်”

“တို့ ဟုတ်လား”

“အဖွဲ့ကြီး”

“အဖွဲ့ကြီးကို ဖျက်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

ကိုလံအိုမိုး ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အရူးတွေနဲ့ မိန်းမတွေအတွက် ယုံတမ်းစကားပါ ရှောင်၊ ငါတို့အခု အဖွဲ့ကြီးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြန်ပြီးတည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါတို့မှာ ရန်ပုံငွေလိုနေတယ်”

“အဲဒီ ရန်ပုံငွေကို ဘယ်ကရမလဲ”

အဘိုးကြီးသည် စားပွဲဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။ အထဲမှ မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက် သည်။ လိတ်ဒီစကြိတ်၏ အသေးစိတ်မြေပုံ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်ကို ညွှန်တံအဖြစ် အသုံးပြုလျက်

“ဂလပ်စကိုကနေ လန်ဒန်ကိုသွားတဲ့ စာပို့ရထားဟာ ကာလိုင်းနဲ့

ပန်ရစ်မြို့တွေကို ဖြတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကင်ဒယ်ကို မဖြတ်ဘူး။ ကင်ဒယ်ကို လော်ကယ်ရထားလမ်းပဲ ဝင်တယ်။ စာပို့လမ်းမကြီးနဲ့ လော်ကယ်ရထားလမ်းဟာ ကင်ဒယ်မြို့တောင်ဘက် ရှစ်မိုင်လောက်မှာရှိတဲ့ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံမှာ သွားဆုံတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သောကြာနေ့တိုင်း ပန်ရစ်မြို့ကနေပြီး ဗဟိုဘဏ်အဖွဲ့ရဲ့ ဘဏ်ကားတစ်စင်းထွက်တယ်။ လိတ်ဒေသတစ်ဝိုက်ကို လှည့်တဲ့ ကျွန်းပတ်ကားပဲ။ ကီးဝစ်၊ ဝိုက်ဟဲဗင်၊ ဆီးစကေးတို့ကို သွားတယ်။ ဘာရောက်ကန်ကနေပြီး အမ်ဘယ်ဆိုက်ကို တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်ဒါမီယာကနေပြီး ကင်ဒယ်ကို ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ရစ်ဂ်ဘူတာရုံကို ညနေသုံးနာရီမှ ရောက်ပြီး လန်ဒန်အမြန်နဲ့ ပြန်ဆုံတယ်”

“ဘဏ်ကားမှာ ဘာတွေပါသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း အပတ်စဉ်သိမ်းတဲ့ ငွေသားနဲ့ ပျော့ဖတ်ပြန်လုပ်မယ့် ငွေစက္ကူအဟောင်းတွေပေါ့။ ဘဏ်တွေရဲ့သဘောကို မောင်ရင်လည်းသိသားပဲ။ သူတို့က ဒီနယ်ကငွေတိုက်ခွဲကလေးတွေမှာ ငွေပုံမထားချင်ဘူး။ တစ်ပတ်ကို နှစ်သိန်းခွဲလောက်ရှိတယ်”

“သုံးလောက် စွဲလောက်တဲ့ ငွေပဲ”

“အဖွဲ့ကြီး အတွက်ပဲ”

ရော်ဂင် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် ကယ်မပါ၊ ဆရာကြီးစိတ်ကူးယဉ်တာပဲ” ပြဘင်းပေါက် ဆီသို့ သူလျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါသဖြစ်ဟန်ဖြင့် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး “ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲကထုတ်တာလား ကိုလံအိုမိုး”

“ငါတို့အထဲမှာ မင်းခေါင်းအကောင်းဆုံးပဲ၊ အကောင်းဆုံး စည်းရုံးရေးသမားပဲ။ မင်းကို ငါတို့လိုအပ်တာအမှန်ပဲ”

“ဆရာကြီး မလိုဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အခုဘယ်ရောက်နေမလဲ”

“မင်းကို အပြင်ထုတ်ဖို့ ငါတို့အများကြီး ကြိုးစားရတယ်။ ငွေတွေလည်း အများကြီး ကုန်ရတယ်။ မင်းကို ငါအများကြီး အားကိုးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး စိတ်ပျက်ရမှာပဲ”